

บทที่ 5 กรณีศึกษา

จากการที่ได้เข้าไปเก็บข้อมูลในหัวข้อที่ผู้วิจัยศึกษา จากการเก็บข้อมูลต่าง ๆ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เด็กในรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อนำมาประกอบกับข้อมูลที่ทำวิจัย และได้นำข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากการสังเกตเข้าร่วม และสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ จดบันทึกไว้ บางครั้งมีการอัดเทปและบันทึกภาพไว้ จากการที่ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตในฐานะอาสาสมัคร ซึ่งการเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างไม่เป็นทางการ ทำให้ศึกษาข้อมูลจากเด็กได้อย่างเป็นธรรมชาติ พยายามเข้าไปให้ความสนิทสนมกับเด็กทุกคนที่ผู้วิจัยศึกษา นอกจากนี้จะศึกษาเด็กนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 ทั้งหมดแล้ว ยังได้ศึกษาเฉพาะกรณีโดยได้เลือกจากเด็กที่ได้ทำการศึกษาไว้ จำนวน 5 คน โดยเลือกจากเด็กในทุกชั้นที่ผู้วิจัยศึกษา และเลือกจากกลุ่มตัวอย่าง เช่น เด็กที่อยู่กับบิดามารดา ญาติ และสถานสงเคราะห์เด็กฯ และจะเลือกทั้งเด็กที่มีสายตาดูไกลและสายตาดูดีสนิท เหตุที่เลือกเพราะจะได้ความคิดเห็นของเด็กแต่ละคน ในด้านการมองตนเองและโลกทัศน์ของเด็กที่เป็นกรณีศึกษาดังจะได้เสนอรายละเอียดของการศึกษาเฉพาะกรณีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเฉพาะกรณี

ลำดับ	อายุ	เพศ	การศึกษา	นักเรียน	อยู่กับ
1	17	หญิง	มัธยมศึกษา 1	ประจำ	พ่อแม่
2	16	ชาย	มัธยมศึกษา 2	ประจำ	สถานสงเคราะห์ฯ
3	18	ชาย	มัธยมศึกษา 3	ประจำ	พ่อแม่
4	16	หญิง	มัธยมศึกษา 1	ประจำ	พี่สาว
5	18	หญิง	มัธยมศึกษา 1	ประจำ	พ่อแม่

กรณีศึกษาที่ 1 : จรียา (นามสมมุติ)

ประวัติส่วนตัว

เพศ	หญิง
อายุ	17 ปี
การศึกษา	มัธยมศึกษาปีที่ 1
บิดามารดา	มีชีวิตอยู่ทั้งสองคน พ่อมีอาชีพรับจ้าง แม่อยู่บ้าน
พี่น้อง	มีพี่ชาย 1 คน น้องชาย 1 คน
บ้านเกิด	บุรีรัมย์
ศาสนา	พุทธ
ลักษณะ	ผิวดำก่อนข้างขาว สูงประมาณ 158 หน้าตาดี ดวงตาใสทั้งสองข้างมองเห็นเลือนลาง

ประวัติชีวิต

จรียาเล่าว่า ครอบครัวมีฐานะยากจน พ่อทำงานรับจ้างทั่วไปที่จังหวัดบุรีรัมย์ ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ตัวจรียาเป็นคนกลาง พี่ชายคนโตตาบอดเช่นกัน แต่ไม่ได้เรียนหนังสือใด ๆ เลย ขณะนี้อยู่กับพ่อแม่ ส่วนน้องชายมีสายตาศกติและทำงานรับจ้างทั่วไปเช่นเดียวกับบิดา เมื่อตอนเด็กจรียาอยู่กับครอบครัว แต่แอบบอกกับพ่อแม่ว่าจะพาจรียามาศึกษาในกรุงเทพมหานคร เพราะมีโรงเรียนสอนคนตาบอด พ่อแม่จึงให้อาพามาเรียนที่นี้ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล แต่เนื่องจากจรียามีสายตาเลือนลาง ทำให้ได้เรียนหนังสือทั้งภาษาปกติและภาษาเบรลล์ แต่จรียาชอบภาษาเบรลล์มากกว่า เพราะถ้าอ่านหนังสือตัวโตบางครั้งจะมีอาการเวียนศรีษะ ส่วนภาษาเบรลล์จะให้การสัมผัสจากมือมากกว่าโดยไม่ต้องใช้สายตา จรียาเป็นนักเรียนประจำของโรงเรียนซึ่งในขณะนี้อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมัธยมสถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาสงครณ จะกลับบ้านในช่วงวันเสาร์และกลับวันอาทิตย์ โดยจะมาพักอยู่กับญาติที่บางเขน เมื่อเวลาปิดเทอมถึงจะกลับบ้านที่บุรีรัมย์

ความคิดเห็นในด้านการมองตนเอง

ปัจจุบันนี้จรียาอาศัยอยู่กับญาติในกรุงเทพมหานคร แต่เมื่อปิดเทอมจะกลับไปอยู่

กับพ่อแม่ที่บุรีรัมย์ ฐานะทางบ้านของจரியายากจน เพราะพ่อเธอเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการทำงานเพียงคนเดียว มีน้องทำงานแต่ก็ไม่ได้ช่วยทางบ้านบางครั้งยังต้องกลับมาขอทางบ้าน ทำให้จรรยาเสียใจอยากช่วยพ่อแม่แต่ก็ยังไม่รู้จะอย่างไรดี ทุกคนในครอบครัวรักจรรยาทั้งนั้น เพราะสงสารและเห็นใจ ทั้งจรรยาและพี่ชายที่มีสายตาพิการ เมื่อเวลาอยู่บ้านจรรยาจะโดนดูในเรื่องตื่นนอนสาย เมื่อเวลากลับไปอยู่บ้านที่บุรีรัมย์ ทางบ้านจะให้จรรยาช่วยทำงานบ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น ถูบ้าน กวาดบ้าน รดน้ำต้นไม้ จรรยาจะช่วยทุกครั้ง เพราะมันทำให้รู้สึกที่ตัวเองยังมีค่าบ้าง ความคิดในเรื่องที่กลัวว่าทางบ้านจะทอดทิ้งนั้น จรรยาไม่คิดว่าทางบ้านจะทิ้งตนเอง เพราะขนาดพี่ชายที่ตาบอดสนิทอยู่กับพ่อแม่ที่บุรีรัมย์ พ่อแม่ยังเลี้ยงได้ทุกวัน ส่วนตัวจรรยาจะกลับบ้านในช่วงปิดเทอมเท่านั้น คิดว่าพ่อแม่คิดถึงมากกว่าและพ่อแม่จะไม่ทอดทิ้งตัวเองแถมเวลาจรรยากลับบ้านที่บุรีรัมย์จะมีความสุขมากเมื่ออยู่กับญาติในกรุงเทพฯ จรรยาจะกลับไปพักอยู่บ้านญาติที่บางเขน ซึ่งเป็นญาติของแม่ บ้านที่ญาติของจรรยาพักอยู่จะเป็นบ้านเช่า จะมีผู้คนอยู่กันหลายคน ญาติจะทำงานรับจ้าง เมื่อเวลามาพักบ้านญาติจรรยาต้องทำอะไรหลายอย่างด้วยตัวเองไม่มีคนมาคอยช่วยเหลือ ซึ่งจรรยาเองก็สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ เดือนหนึ่งจรรยาจึงจะมาพักที่บ้านญาติครั้งหนึ่ง บางอาทิตย์ก็จะอยู่ที่โรงเรียน

จรรยาเป็นคนที่มีเพื่อนมากทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน เพราะว่าไปเรียนร่วมกับเพื่อนในโรงเรียนปกติด้วย เพื่อนที่จรรยาคบอยู่ขณะนี้ จรรยาเห็นว่าเพื่อนของเธอเป็นคนดี ซึ่งเพื่อนจะช่วยเหลือจรรยาในหลายเรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียน การอ่าน การพาไปที่ต่าง ๆ เมื่อเพื่อนช่วยแล้ว จรียาก็ยังช่วยเหลือเพื่อนเช่นกันในเรื่องที่เพื่อนอยากให้ช่วย โดยเฉพาะสำหรับเพื่อนที่มีสายตาพิการที่มองไม่เห็นเลย จรียาจะช่วยตลอด การคบเพื่อนที่มีร่างกายปกตินั้น จรยานั้นอยากที่จะคบด้วย และวิธีที่จรรยาอยากคบกับเพื่อนที่ปกติ จรียาจะมองเพื่อนคนที่จรรยาอยากคบ โดยดูท่าทางเขาอยากจะทำกับเราไหม ถ้าเห็นว่าดูเขาไม่รังเกียจก็จะเข้าไปพูดกับเขาก่อน เพราะอยากที่จะเป็นเพื่อน อยากพูดคุย อยากเล่น ซึ่งขณะนี้จรรยามีเพื่อนที่มีร่างกายปกติประมาณ 3 คนแล้ว เมื่อจรรยาไม่สบายใจจะปรึกษากับเพื่อน แต่เป็นเพื่อนที่ตามองไม่เห็นเช่นกัน เพื่อนปกติยังไม่ค่อยปรึกษา เพราะยังไม่สนิทกันมากนัก การคบเพื่อนของจรรยาจะไม่ชอบคบเพื่อนที่เห็นแก่ตัว ในทุกเรื่อง และคิดว่าตนเองจะต้องชนะเพื่อนคนอื่น ๆ จะไม่ชอบมาก ส่วนเพื่อนที่จรรยารักจะต้องเป็นคนดี มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่ใช่ให้เราช่วยฝ่ายเดียว การทะเลาะกับเพื่อนของจรียาก็มีบ้าง แต่เป็นเรื่องเล็กน้อย เช่น ความคิดไม่ตรงกันเรื่องดารา คือ ชอบไม่ตรงกัน การคบเพื่อนของจรรยาจะมีเพื่อนสนิทประมาณ 6 คน โดยจะเป็นเพื่อนที่โรงเรียนสอนคนตาบอด 3 คน และเพื่อนในโรงเรียนปกติอีก 3 คน เพื่อนที่คบอยู่ในขณะนี้จรรยาให้เหตุผลว่าจะ

ครบตลอดไป แม้ว่าจะจบการศึกษาจากโรงเรียนนี้ไปแล้ว

จரியามีความคิดว่าตนเองเป็นคนสนุกสนาน ร่าเริงเป็นบางครั้ง เพราะว่ามียุหลาย ๆ เรื่องที่สนุกสนาน ร่าเริง บางเรื่องก็ทำให้รู้สึกทุกข์ ความสุขจะเป็นในเรื่องเกี่ยวกับเพื่อน ๆ ที่เล่นและพูดคุยกันในเรื่องที่น่าสบายใจ แต่ถ้าเป็นเรื่องทุกข์จะเป็นเรื่องของครอบครัว เพราะฐานะทางบ้านไม่ค่อยดี แต่ทุกวันนี้ถึงแม้จะมีความสุขบ้าง สุขบ้าง แต่จரியายู้อย่างนี้ก็มีความสุขดีแล้ว ลักษณะนิสัยของจரியาก็เป็นคนใจเย็น และไม่ค่อยชอบพูดมากนัก ความคิดเห็นในด้านรูปร่างหน้าตาจரியามีความเห็นที่หน้าตาตนเองเป็นแบบธรรมดา คือ ไม่สวยแต่ก็ไม่ซีเหร่ ความรู้สึกในด้านคนดี กับคนไม่ดี จரியามีความเห็นที่คนไม่ดีจะเป็นคนที่ชอบสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่นเป็นประจำ เห็นแก่ตัวเอง ส่วนคนดีมีความเห็นว่า คนดีน่าจะเป็นคนที่มีจิตใจดี ชอบช่วยเหลือเด็กพิการอย่างตัวเธอ และไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน จரியามีความรู้สึกว่าตนเองมีความสำคัญกับครอบครัวมาก เพราะตนเองคิดว่าต่อไปภายหน้าจะช่วยเหลือครอบครัวให้ดี มีฐานะและความเป็นอยู่ที่ดีกว่านี้แน่นอน จரியาคิดว่าตนเองไม่มีความสามารถในด้านต่าง ๆ แต่ถ้าเป็นการเรียนคิดว่าตนเองเรียนได้ค่อนข้างที่จะดี ด้านความรู้สึกต่อแท้ จரியาก็มีความต่อแท้ในบางครั้ง แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ส่วนมากจะเป็นเรื่องเรียนกลัวว่าจะเรียนไม่ทันเพื่อน ๆ แต่ก็พยายามมากขึ้นไม่ให้ต่อแท้ในด้านการเรียน เพื่ออนาคตที่ดีต่อไปข้างหน้า จரியามีความคิดที่ตนเองอยากจะเรียนต่อไป จนถึงระดับมหาวิทยาลัย (ถ้าหากว่าเรียนได้) อนาคตของจரியาคิดว่าจะเป็นอะไรก็ได้ที่เป็นงานสุจริตและตนเองสามารถทำแล้วให้ทุกคนยอมรับตัวเธอได้ การวางแผนในอนาคตสำหรับจريا คือ ในปัจจุบันนี้จரியาดังใจเรียนให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ อนาคตที่ดีก็คงจะไม่ไปไหนตามความรู้สึกของจريا

จரியามีความคิดเห็นว่าในสังคมปัจจุบันนี้ บางครั้งยังรังเกียจและปิดกั้นคนพิการอยู่ บางครั้งก็จะมีคนสงสาร เพราะเห็นว่าในสังคมมีคนมากมายหลายประเภท ความคิดที่จرياอยากจะให้สังคมให้แกเด็ก ๆ พิจารณาให้การศึกษากับเด็กทุกคนได้ และให้มีโรงเรียนคนพิการมากขึ้นกว่านี้ ความคิดของจரியาคิดว่าตนเป็นคนที่เข้ากับคนอื่นได้ง่ายบ้าง ยากบ้าง เพราะจะมองเห็นว่าคนที่เข้ามาใน มมองตัวจرياเองอย่างไร อีกทั้งการพูดจาของคนที่จะเข้ามาพูดกับจرياว่าดีแค่ไหน ทำให้อยากพูดด้วยหรือไม่ ในการเข้าสังคมและอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีร่างกายพิการด้วยกันและกลุ่มเพื่อนที่มีร่างกายปกติ จரியามีความรู้สึกว่าตนเองไม่ชอบอยู่ จரியอบอกว่าชอบอยู่คนเดียว เพราะมีเวลาได้คิดอะไรต่าง ๆ มากมาย บางครั้งจะเข้ากลุ่มเพื่อนบ้าง แต่ก็ฟังเพื่อนคุยมากกว่า แล้วก็ไปเรื่องต่าง ๆ ที่เพื่อน ๆ คุยมาคิดว่าจะทำอย่างไร ถ้าเป็นเรื่องใกล้ตัวก็จะนำมาปฏิบัติ แต่

ถ้าเป็นเรื่องปัญหาของเพื่อนก็จะช่วยแนะนำเพื่อน ๆ จากการติดตามข่าวเกี่ยวกับคนพิการทางวิทยุ โทรทัศน์ จะดูและรับฟัง รวมไปถึงเรื่องอื่น ๆ ด้วยไม่ว่าจะเป็นหนังละคร และนำไปเล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง เพราะเพื่อนส่วนมากจะมองไม่เห็นเลย สังคมในปัจจุบันนี้ ไม่ค่อยน่าอยู่ เพราะเศรษฐกิจไม่ค่อยดี รถติด มีการลักขโมย มีข่าวน่ากลัวให้เห็นเป็นประจำ คนปกติยังลำบากแล้วคนพิการยิ่งน่ากลัวมากขึ้น หากว่าจรรยาเดินทางแล้วมีคนสงสารเวทนา แต่เพียงพูดให้ได้ยิน จรียาก็ดีใจแล้ว เพราะยังมีคนเห็นใจและให้ความสนใจคนพิการอยู่ ทำให้มีความรู้สึกที่ดีกับผู้พูดนั้น จากความพิการที่เกิดขึ้นกับตนเองนั้นอยากให้รัฐบาลและเอกชนช่วยเหลือเด็ก ๆ ผู้พิการที่ด้อยโอกาสในเรื่องการศึกษา เพราะต้องการให้สนับสนุนเด็กพิการให้ได้รับการศึกษาในด้านวิชาการที่สูงขึ้น และอาชีพที่คนพิการสามารถทำได้ เพราะถึงแม้จะมีการฝึกอาชีพให้คนพิการแล้วแต่บุคคลโดยทั่วไปไม่ค่อยให้การสนับสนุนฝีมือคนพิการเท่าที่ควร จากการที่เป็นเด็กพิการเมื่อมีโอกาสต่อไปข้างหน้า จรรยาเป็นผู้ใหญ่ขึ้น คิดว่าจะสามารถทำประโยชน์ให้กับสังคมได้ และสิ่งที่อยากทำมากคือ การหาเงินทุนช่วยเหลือสนับสนุนด้านการศึกษาให้กับเด็กพิการ เพราะมีความคิดว่าคนส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยเข้าใจคนตาบอด เมื่อโตขึ้นจะพยายามช่วยน้อง ๆ รุ่นหลังให้ได้

โลกทัศน์

จรรยา มีความคิดว่าตนเองเป็นสมาชิกคนหนึ่งในสังคมแต่คนทั่วไปจะมีความรู้สึกกับคนพิการโดยไม่ค่อยจะยอมรับคนพิการเข้าทำงาน เพราะว่าคนปกติยังตกงานมากมายแล้วคนพิการจะไปมีความหมายอย่างไร ในประเทศไทยด้านการสงเคราะห์คนพิการที่เป็นอยู่ในขณะนี้ดีแล้ว เพราะได้รับการสงเคราะห์จากหน่วยงานสงเคราะห์คนพิการโดยตรง แต่กับคนทั่วไปยังไม่ค่อยดี เมื่อพูดถึงคนพิการประเภทอื่นที่อยู่ร่วมกันในสังคมทุกวันนี้ จรรยา มีความรู้สึกว่าคนพิการทุกประเภทน่าสงสารเหมือนกันหมด ในความรู้สึกของจรรยาเห็นว่าปัจจุบันนี้สังคมก็เอื้อประโยชน์ต่าง ๆ ให้แก่เด็กพิการมาก แต่ก็เฉพาะกลุ่มเท่านั้นไม่ได้รับจากคนส่วนมาก เพราะจากการที่เห็นจะเห็นแต่กลุ่มคนที่รู้จักและเข้าหน้าจำได้ จึงคิดว่าการเอื้อเพื่อต่อเด็กพิการนั้นมีเพียงกลุ่มคนบางกลุ่มเท่านั้น ในอนาคตการช่วยเหลือคนพิการจะดีขึ้นกว่านี้ หรือไม่นั้น จรรยาบอกว่าไม่แน่ใจ เพราะจากปัญหาต่าง ๆ ของบ้านเมืองมีเรื่องมากมาย ที่ต้องแก้ปัญหา คนพิการเป็นเพียงคนกลุ่มน้อยได้รับการช่วยเหลือดูแลแค่นี้ก็พอใจแล้ว เมื่อต้องออกไปสู่สังคมภายนอกในปัจจุบันจรรยา มีความวิตกกังวลในเรื่องเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงาน เพราะต่อไปต้องไปทำงาน และกลัวว่าเพื่อนร่วมงานจะรับตนเองไม่ได้ เพราะเป็นคนสายตาพิการ เกรงว่าคนรอบข้างจะรังเกียจ ในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ

ภายในโรงเรียนจรรยาชอบที่จะร่วมกิจกรรมที่มีการบรรยาย แข่งขันตอบปัญหาต่าง ๆ หรือกิจกรรมอะไรที่ให้ความสนุกสนาน ส่วนกิจกรรมที่ไม่ชอบ คือ การเล่นกีฬาต่าง ๆ ในส่วนของบุคคลที่จรรยาชื่นชอบโดยจะชอบทุกคนที่ดี และคนที่ชอบจะเป็นดารานักร้อง เพราะแต่ละคนจะมีสิ่งดี ๆ ไปคนและแบบ แต่ความต้องการที่อยากให้ตนเองทำตัวเหมือนคนที่ชอบนั้นคิดว่าคงเป็นไปได้แน่ เพราะจะมีความแตกต่างจากบุคคลเหล่านั้นมาก ขอเป็นตัวของตัวเองดีกว่า

สภาพแวดล้อมต่าง ๆ ในโรงเรียนสอนคนตาบอด จรรยาเล่าว่าดีร่มรื่น สวยงาม เย็นสบาย คนทุกคนมีความอบอุ่นจริงใจให้กัน มีทะเลาะกันบ้างแต่ไม่ถึงกับตบตีกัน ทุกคนไม่ว่าจะเป็น แม่บ้าน ครู เจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายจะให้ความสนิทสนมกันดี ทุกคนไว้ใจกัน เจ้าหน้าที่ในโรงเรียนสอนคนตาบอดก็จะช่วยเด็ก ๆ มีการช่วยเหลือกันระหว่างเพื่อนฝูง ทำให้สภาพแวดล้อมในโรงเรียนดี สภาพแวดล้อมที่บ้านซึ่งจรรยาอยู่ทั้งที่กรุงเทพฯ และบุรีรัมย์ สภาพแวดล้อมที่กรุงเทพฯ บ้านมีลักษณะเป็นห้องแถว ผู้คนที่มาจากต่างจังหวัดมาทำงานในกรุงเทพฯ มาอยู่รวมกันในห้องบางห้องที่มีญาติมาอยู่ด้วยกันก็จะแยกเช่าเป็นห้อง ๆ บางบ้านที่เป็นคนบ้านเดียวกันจะอยู่รวมกันเพื่อจะทุนค่าห้องพัก เมื่อเวลาจรรยากลับบ้าน บางทีก็จะมีคนกินเหล้าเอะอะเสียงดัง หนวกหู น่ารำคาญ ซึ่งบางครั้งจรรยาก็ไม่อยากจะกลับไปในวันเสาร์อาทิตย์ เพราะอยู่ที่โรงเรียนจะดีกว่า แต่ถ้าเป็นสภาพแวดล้อมที่บ้านที่อยู่บุรีรัมย์ของจรรยานั้น จะอยู่แวดล้อมที่ ๆ น้อง ๆ ญาติ ๆ จะอยู่บ้านใกล้กัน มีอะไรก็จะช่วยเหลือแบ่งปันกัน สภาพแวดล้อมที่บ้านก็ดูร่มรื่น ต้นไม้มากมาย ถึงแม้ทางบ้านจรรยาจะขาดสนเรื่องเงินทอง แต่ก็มีความสุข เมื่ออยู่บ้านพร้อมหน้ากันจากการที่จรรยาต้องการที่จะให้คนในสังคมรอบ ๆ ตัวชอบเธอบอกว่าจะต้องทำตัวอ่อนน้อมพูดจาไพเราะรู้จักกาลเทศะ ความเห็นของจรรยากับโลกในปัจจุบันนี้ โดยทั่ว ๆ ไปไม่ค่อยน่าอยู่ เพราะมีแต่ข่าวร้าย ๆ ไม่ว่าจะเมืองนอกหรือเมืองไทย อีกทั้งสภาพอากาศไม่ดี นอกจากสภาพแวดล้อมต่าง ๆ จากโรงเรียนยังได้รับการศึกษาและสอนให้จรรยามีความรู้ต่าง ๆ ทั้งทางวิชาการและอาชีพ ความคิดของจรรยากับคนรอบข้าง มีทั้งคนดีและไม่ดี ถ้ารู้ว่าใครไม่ดีก็จะไม่เข้าไปยุ่งกับเขา แต่ถ้าคนใดดีก็ชื่นชมเขาด้วย ซึ่งการชื่นชมคนในสังคมของจรรยาไม่ได้เจาะจงว่าเป็นใคร เพียงแต่คนนั้นเป็นคนดีที่ชอบ ความชอบคนในสังคมและต้องการเอาเป็นตัวอย่างจะไม่มี เพราะถึงอย่างไรจรรยาคิดว่าเธอเป็นอย่างนั้นไม่ได้แน่ แต่ตัวเธอก็พยายามทำตัวเองให้เป็นคนดี และมีคุณค่าต่อสังคม เพื่อให้คนรอบข้างรักเธอ

ความคิดเห็นในด้านธรรมชาติของจรรยา เนื่องจากจรรยามองเห็นบ้าง แต่ต้องเป็นระยะใกล้ ๆ เท่านั้น ความคิดของจรรยาเรื่องธรรมชาติ คือ สิ่งที่จะช่วยสร้างสรรค์ให้สังคมโลกน่าอยู่ ไม่ว่าจะเป็นป่า ภูเขา ดันไม้ สิ่งที่เกิดจากธรรมชาติจะช่วยให้ผู้ที่ได้สัมผัสรู้สึกถึงความสบายใจ แต่ปัจจุบันนี้ธรรมชาติเกี่ยวกับป่าไม้ตามความเห็นของจรรยา ป่าไม้ทุกวันนี้ถูกทำลายลงไปมาก ทำให้อากาศร้อนมากขึ้นเนื่องจากฝนไม่ตกตามฤดูกาล และจากการเป็นคนอยู่ต่างจังหวัดตลอดจรรยา มีความเห็นว่าบ้านของเธอเป็นธรรมชาติจริง ๆ ทำให้อยู่บ้านเหมือนอยู่กับธรรมชาติแล้ว สถานที่ที่จรรยาชอบไปคือ น้ำตก เพราะเย็นสบายร่มรื่น มีความรู้สึกว่าได้อยู่ใกล้น้ำและต้นไม้ ทำให้เกิดความสบายใจที่เกี่ยวอีกสถานที่หนึ่งที่จรรยาอยากไป คือ ประเทศลาว เพราะอยากเข้าไปดูบ้านเมืองเขา เพราะคิดว่าน่าจะเหมือนเมืองไทยแต่ยังไม่ค่อยเจริญเท่าประเทศไทย น่าที่จะมีสิ่งที่เป็นธรรมชาติให้ผู้คนได้เห็นมากกว่าในเมืองไทยเรา ความสุขของจรรยาในขณะนี้คือ การที่ได้อยู่บ้านพักผ่อนไม่อยากจะไปไหน เพราะเศรษฐกิจแย่ ไปไหนก็ต้องใช้เงินมาก สำหรับจรรยา การได้กลับบ้านพักผ่อนก็เหมือนได้ไปเที่ยวธรรมชาติแล้ว

หลักศาสนาของไทยตามความเห็นของจรรยา คือ จะสอนให้คนทำดีเชื่อในคำสอนของพระพุทธเจ้า ความพินาศที่เกิดขึ้นกับตนเองนั้นเกิดจากตนเองได้ทำกรรมไม่ดีเอาไว้ หรือทำร้ายคนอื่นเกี่ยวกับสายตา จึงต้องมีสภาพแบบนี้ ซึ่งจากหลักพุทธศาสนา จึงเชื่อเรื่องทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เมื่อได้ทำกรรมไม่ดีไว้ เวลาเกิดใหม่ในครั้งนี่ จึงต้องชดใช้หนี้กรรมที่ได้ทำไว้ การทำบุญเคยทำบุญใส่บาตร แต่จรรยาไม่เคยไปวัดเลย ใส่บาตรก็จะใส่อยู่ที่บ้าน หรือไม่ก็ร่วมทำบุญเล็ก ๆ น้อย ๆ หลังจากทำบุญแล้วจะขอให้สิ่งดีเกิดขึ้นกับตัวเอง เมื่อขอแล้วเรื่องบางเรื่องที่ดีก็เกิด เรื่องที่ไม่ดีก็ไม่เกิดกับตัวเอง แต่จะไม่เคยขออะไรไปถึงชาติหน้า เพราะจะขอแค่ทำปัจจุบันให้ดีพอแล้ว เรื่องบุญกรรมนั้นจรรยาจะเชื่อเพราะว่าถ้าไม่เชื่อตนเองคงไม่ต้องมาเป็นแบบทุกวันนี้ มีความคิดว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามารถช่วยคุ้มครองตัวเราได้ และสามารถสื่อสารกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ทางใจและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่จรรยายึดถือ คือ พระพุทธรูป เมื่อเวลาไม่สบายใจก็ใช้ทางพระเจ้าช่วยเหลือ เพื่อทำใจให้สบายใจขึ้น

กรณีศึกษาที่ 2: สมบัติ (นามสมมุติ)

ประวัติส่วนตัว

เพศ	ชาย
อายุ	16 ปี
การศึกษา	มัธยมศึกษาปีที่ 2
บิดามารดา	ไม่มี เป็นเด็กกำพร้าอยู่มูลนิธิสงเคราะห์และฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี
บ้านเกิด	กรุงเทพมหานคร โรงพยาบาลรามาริบัติ
ศาสนา	พุทธ
ลักษณะ	ผิวสองสี สูงประมาณ 160 หน้าตาดี ตาข้างหนึ่งเป็นสิขาวุ่นค่อนข้างที่จะไปน ออกมานอกเบ้าตา ส่วนอีกข้างหนึ่งตาขุ่นน้อยกว่าแต่สามารถมองเห็นได้นิดเดียว

ประวัติชีวิต

สมบัติเล่าว่าตนเองเป็นเด็กกำพร้า แม่คลอดไว้ที่โรงพยาบาลรามาริบัติ พอรู้ว่า พิกาก็หนีไป (พยาบาลบอกสมบัติ) ตั้งแต่เล็กจนถึงปัจจุบันอยู่ที่สถานสงเคราะห์คนพิการที่ปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี และสมบัติคิดว่าตนเองก็คงจะต้องอยู่ที่นี่ ตั้งแต่เด็กสมบัติจะมีแม่บุญธรรม ซึ่งเป็นพยาบาลที่โรงพยาบาลที่สมบัติเกิด และจะดูแลสมบัติเหมือนเป็นลูกชาย จะช่วยเหลือสมบัติทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่องเงินทอง เรื่องเรียน โดยแม่บุญธรรมเป็นผู้พาสมบัติเข้ามาเรียนใน โรงเรียนสอนคนตาบอดแห่งนี้ แต่เนื่องจากแม่บุญธรรมจะไม่ค่อยว่างเลย ไม่ค่อยได้มาหาบ่อย แต่เงินทองก็จะให้ตลอด จะรักสมบัติเหมือนลูกชาย เพราะดูแลมาตั้งแต่เล็ก อีกทั้งแม่บุญธรรมไม่ได้แต่งงานและไม่มีลูกเลยทำให้เขารักสมบัติมาก และสมบัติก็รักแม่มาก ถึงแม้จะไม่ได้อยู่ด้วยกันก็ตาม สมบัติเข้าเรียนในโรงเรียนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล ถึงแม้จะมองเห็นแต่เขาก็ไม่ได้เรียนหนังสือปกติ เพราะการมองเห็นของเขาดำไม่สามารถเรียนได้ สมบัติเป็นนักเรียนประจำ แต่วันเสาร์-อาทิตย์ก็ จะไม่มีโอกาสได้กลับบ้าน เพราะอยู่สถานสงเคราะห์ต้องอยู่ไปจนกว่าจะปิดเทอมของแต่ละภาค จึงจะได้กลับ เพราะทางศูนย์จะไม่มารับกลับในวันเสาร์-อาทิตย์ แต่บางครั้งแม่บุญธรรมก็จะพาไปบ้านของเธอบ้างไปเที่ยวบ้าง

ความคิดเห็นในด้านการมองตนเอง

ในขณะที่สมบัติอยู่ในสถานสงเคราะห์คนพิการ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ไม่ได้กลับบ้านเพราะต้องอยู่จนกว่าจะปิดเทอมในสถานสงเคราะห์ฯ ก็เป็นเหมือนบ้านของสมบัติ แต่เนื่องจากเป็นสถานสงเคราะห์คนพิการ ซึ่งมีคนพิการมากมายหลายประเภทไม่ใช่จะมีแต่คนตาบอด ความเป็นอยู่นั้นสมบัติเล่าว่า จะไม่เหมือนกับในโรงเรียน เพราะที่โรงเรียนจะมีเด็กพิการสายตาดูอย่างเดียว ความผูกพันกับเพื่อนที่สถานสงเคราะห์ฯ ก็จะไม่มี เมื่อเวลาสมบัติกลับบ้านที่สถานสงเคราะห์ฯ จะมีเพื่อนเพียงคนเดียว ซึ่งจะตาพิการเหมือนกัน แต่เวลาเรียนเพื่อนของสมบัติคนนี้จะไปเรียนที่โรงเรียนสอนคนตาบอด จังหวัดสุราษฎร์ธานี จะเจอกันก็ช่วงปิดเทอมเท่านั้น

สมบัติเป็นคนที่มีเพื่อนโรงเรียนเท่านั้น เพื่อนนอกโรงเรียนประเภทอื่นไม่มี เพื่อนที่คบอยู่ในปัจจุบันสมบัติเห็นว่าเพื่อนของเขาดีทุกคน การช่วยเหลือระหว่างเพื่อนของสมบัติจะเป็นในเรื่องเรียน คือ เพื่อนจะบอกการบ้านหรือไม่ก็สอนให้บ้างเรื่องที่สมบัติช่วยเพื่อน คือ เรื่องซื้อของให้เพื่อนเมื่อเวลาเพื่อนฝากซื้อ บางครั้งซื้อให้แล้วก็ไม่เอาเงินเพื่อน สมบัติต้องการที่จะมีเพื่อนที่มีร่างกายปกติมาก แต่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เพราะเมื่ออยู่ในโรงเรียนก็มีแต่เพื่อนที่สายตาดูพิการ พออยู่ศูนย์ก็มีเพื่อนพิการทั้งนั้น อีกทั้งการที่จะมีเพื่อนที่มีร่างกายปกติสมบัติคิดว่าเพื่อนเหล่านั้นจะไม่จริงใจ การเล่นกับเพื่อนเคยแต่เล่นกับเพื่อนที่พิการด้วยกัน ไม่เคยเล่นกับเพื่อนที่มีร่างกายปกติเลย เพราะสมบัติไม่เคยมีเพื่อนอย่างนี้ เมื่อเวลาสมบัติมีเรื่องไม่สบายใจต้องการจะปรึกษา สมบัติจะโทรไปคุยให้แม่บุญธรรมฟัง เพื่อให้แม่ช่วยแก้ปัญหาให้ เพื่อนที่สมบัติไม่ชอบและไม่อยากคบ คือเพื่อนที่เห็นแก่ตัว อิจฉาเพื่อน ส่วนเพื่อนที่สมบัติรักและชอบคบคือ เพื่อนที่ช่วยเหลือกันได้ เมื่อเวลาเพื่อนเดือดร้อนไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียน เงิน ข้าวของให้หยิบยืมกันได้ การทะเลาะและชกต่อยกับเพื่อนสมบัติไม่เคยมีเลย เพราะไม่ชอบ เพื่อนสนิทจะมีเพียง 3 คนเท่านั้น ซึ่งอยู่ในโรงเรียนสอนคนตาบอด 2 คน และอยู่ที่สถานสงเคราะห์ฯ ที่ปากเกร็ดอีก 1 คน เพื่อนทุกคนที่คบอยู่ในขณะนี้ ถึงแม้ว่าจะจบการศึกษาไปแล้ว สมบัติก็จะคบกับเขาตลอดไป แต่สมบัติมีความเห็นว่าหากเพื่อนต้องการคบกับเขาด้วยเช่นกัน

ความรู้สึกต่อตนเองของสมบัติคิดตนเองไม่ใช่คนร้ายแรงสนุกสนาน ขณะนี้ที่เป็นอยู่อย่างนี้เห็นว่าตนเองก็มีความสุขแล้ว ถึงแม้จะไม่เปรียบพร้อมเหมือนเพื่อนอีกหลาย ๆ คน มีความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนเฉย เยียบขรึม ใจน้อย และเป็นคนใจเย็น ชอบที่จะมองสิ่งต่าง ๆ เป็นสิ่งดี ด้านรูปร่างหน้าตาสมบัติมีความเห็นว่าตนเอง มีหน้าตาที่ดี แต่เสียตรงตาที่มองแล้ว

ไม่น่าดู เมื่อโตขึ้นไป สมบัติจะใส่แว่นตาดี เพื่อปกปิดดวงตาตนเอง คนติดตามความคิดของสมบัติ คือ คนที่ไม่ทำให้เพื่อนหรือประเทศชาติเดือดร้อน คนที่ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และไม่รังเกียจคนที่ด้อยกว่าตนเอง หรือไม่ซ้ำเติมคนที่ได้รับความทุกข์ใจมากอยู่แล้ว ส่วนคนไม่ดีคือ คนที่เห็นแก่ตัว คดโกง หลอกลวง ด้านความสัมพันธ์กับครอบครัวสมบัติไม่เคยคิดเลย เพราะเขาไม่เคยเข้าไปมีส่วนร่วมกับครอบครัวใดเลย ความสำคัญกับครอบครัวคงไม่มี เพราะถ้ามีคงไม่ถูกทิ้งไว้ที่โรงพยาบาลตั้งแต่เกิด ความสามารถของสมบัติ คือ จะช่วยงานโรงเรียนแทบทุกงานโดยต้อนรับผู้มาเยี่ยมชมโรงเรียน หรืองานเตรียมงานการแสดงการจัดเตรียมสถานที่ประสานงานอาจารย์หลาย ๆ ท่าน ซึ่งสมบัติชอบทำมากและมีความรู้สึกภาคภูมิใจที่อาจารย์ได้ให้ความไว้วางใจ การศึกษาต่อของสมบัติคิดที่จะเรียนต่อถึงแม้ว่าจะเป็นเด็กกำพร้าของศูนย์ แต่แม่บุญธรรมได้บอกสมบัติว่าจะส่งให้สมบัติเรียนจนกว่าสมบัติจะเรียนไม่ได้อนาคตของสมบัติอยากเป็นเลขานุการ เป็นสิ่งที่สมบัติใฝ่ฝันที่อยากเป็นการวางแผนอนาคต คือ ตั้งใจเรียนให้ดีเพื่อวันข้างหน้าจะได้ประสบความสำเร็จที่ตนเองตั้งใจไว้

สังคมปัจจุบันนี้จะมองคนพิการดีขึ้น ให้ความช่วยเหลือดี ความคิดของสมบัติที่สังคมควรให้แก่เด็กพิการ คือ การศึกษา เพราะในปัจจุบันนี้ การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญ ถึงแม้จะมี ความพิการทางสายตา แต่คิดว่าสมองไม่ได้พิการ ควรจะได้รับการศึกษาเพื่อที่จะได้ไม่ทำให้ตนเองขาดสิ่งสำคัญของชีวิตการศึกษาไป โดยเห็นว่าการศึกษาจะช่วยปรับปรุงด้านต่าง ๆ ให้แก่เด็กพิการได้ การเข้ากับผู้อื่น มีความเห็นว่าทุกคนต้องการที่จะเข้ากับทุกคน แต่เนื่องจากเป็นเด็กที่มีร่างกายพิการ การที่จะเข้ากับหมู่เพื่อนของตัวเองจะง่าย แต่ถ้าจะต้องเข้าไปอยู่ในหมู่เพื่อนปกติค่อนข้างยาก และขึ้นอยู่กับผู้อื่นจะรับเราด้วยดีหรือไม่ การเข้าสังคมไม่ว่าจะเป็นสังคมคนพิการทั่วไปหรือสังคมคนปกติสมบัตินี้ต้องการที่จะเข้ากับทุกกลุ่ม เพราะเป็นคนไม่ชอบเก็บตัว การที่เราได้เข้ากับกลุ่มสังคมใดจะได้รับประสบการณ์ความรู้ที่แตกต่างกันไป ทำให้ตัวเองได้รับการพัฒนาขึ้น ด้านการติดตามข่าวสารในสังคมปัจจุบัน คิดว่าเรื่องเกี่ยวกับคนพิการมีให้เห็นอยู่เป็นระยะ แต่คิดว่าคนส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะให้ความสำคัญในปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างจริงจัง สังคมในปัจจุบันนี้น่าอยู่สำหรับคนพิการแล้ว เพราะยังมีโอกาสให้คนพิการได้แสดงความสามารถให้คนทั่วไปได้รู้เห็น แต่คนที่สนใจคนพิการก็จะเป็นเฉพาะคนบางกลุ่ม แต่ก็ยังดีกว่าก่อนที่ปิดกั้นความสามารถคนพิการ หรือเปิดโอกาสให้คนพิการเป็นส่วนน้อย จากการเดินถนนแล้ว หากมีคนพูดให้ได้ยินในเรื่องความพิการของตนเอง สมบัติจะไม่มีความรู้สึกโกรธผู้พูดนั้นเลย แต่จะอายมากกว่า เพราะเราไม่เหมือนเขา และการพบเห็นคนพิการในปัจจุบันนี้ก็ยังไม่มาก ผู้พูดนั้นเขาคงสงสัยเราว่าจริงความต้องการของสมบัตินี้ต้องการที่จะให้รัฐบาลและทุกคนที่สามารถช่วยเหลือคนพิการได้ คือ เรื่อง

การศึกษาเล่าเรียน เพราะถือว่าเป็นความสำคัญของเด็ก ของสังคม ของชาติ เพราะการศึกษาถือเป็นการพัฒนาคนในประเทศให้มีความรู้และฉลาดมากขึ้น อนาคตต่อไปภายหน้าสมบัติคิดว่าตนเองจะทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมได้ เพราะการที่เราจะไม่เป็นภาระให้กับคนอื่นก็ถือได้ว่าทำประโยชน์ให้กับสังคมแล้ว

โลกทัศน์

สมบัติมีความเห็นว่าคนในสังคมรู้สึกว่าคุณพิการจะเป็นคนละพวกกัน คนที่สนใจและให้ความเอาใจใส่ดูแลคนพิการยังไม่เพียงพอ การยอมรับคนพิการในสังคมไทยนั้น ยังไม่ค่อยให้การยอมรับเท่าที่ควรจะเป็น มีบางกลุ่มคนที่ยังกีดกันและปิดโอกาสคนพิการ ส่วนด้านการสงเคราะห์คนพิการในประเทศไทย ตามความเห็นของสมบัติคิดว่าดีแล้ว เพราะหากไม่มีการสงเคราะห์คนพิการก็อาจจะทำให้คนพิการอีกจำนวนมากขาดโอกาสที่ดี ๆ ไป แต่การสงเคราะห์คนพิการเพียงอย่างเดียว อาจจะยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของคนพิการที่มีอยู่อีกเป็นจำนวนมาก ในปัจจุบันนี้สังคมได้ช่วยเหลือต่อเด็กพิการ โดยให้ได้รับการศึกษาเทียบเท่ากับเด็กปกติ แต่สถานที่อาจจะไม่มีเพียงพอต่อความต้องการ ส่วนความช่วยเหลือเด็กในด้านต่าง ๆ ก็ได้รับการช่วยเหลือเป็นอย่างดี อนาคตต่อไปการช่วยเหลือคนพิการตามความรู้สึกของสมบัติคิดว่าน่าจะดีกว่าในปัจจุบัน เพราะจะเห็นว่าคนพิการได้รับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ต่อไปภายหน้าคนพิการโดยทั่วไปอาจจะมียุทธศาสตร์ที่สังคมยอมรับมากขึ้นกว่าในปัจจุบันนี้ เมื่อสมบัติจะต้องเข้าไปอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นอีกเป็นจำนวนมากจะมีความวิตกกังวลในเรื่อง อันดับแรกคือ ถนนหนทาง เพราะมีความรู้สึกว่าการเดินถนนในปัจจุบันนี้สำหรับคนพิการทางตาลำบากมาก แม้บนฟุตบาท เพราะมีสิ่งของวางเกะกะเต็มไปหมด เรื่องที่สอง คือ การที่เพื่อน ๆ จะยอมรับคนพิการให้อยู่ในสังคมเดียวกับเขาได้หรือไม่ เพราะกลัวว่าจะไม่ต้อนรับคนพิการ ถึงแม้ว่าจะมีความเชื่อมั่นในตนเอง แต่ถ้าหากถูกคนรอบข้างไม่ยอมรับก็จะวิตกกังวลมาก การเข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียนที่สมบัติชอบจะเป็นทุกกิจกรรม บางกิจกรรมไม่ได้เข้าไปเล่น แต่ก็มีส่วนร่วมช่วยประสานงานให้กับอาจารย์ และเพื่อน ๆ กิจกรรมที่ไม่ชอบ คือ กีฬาประเภทต่าง ๆ ถึงจะไม่ชอบเข้าไปแข่งขันแต่จะมีส่วนช่วยเพื่อนในด้านสนับสนุนทางอื่นแทน เช่น ช่วยจัดเตรียมงาน นัดและกำหนดการแข่งขัน และช่วยจัดหาอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการแข่งขันให้เพื่อนที่ลงแข่งขันกัน คนในสังคมที่ชอบจะเป็นดารา ชื่อ เก๋ บุญพิทักษ์ จิตกระจำ ชอบเพราะเขาน่ารักดี แต่ไม่ได้อยากเหมือนเขาและไม่อยากเหมือนใคร เพราะคนแต่ละคนไม่เหมือนกัน เพียงแต่จะมองคนที่เรารักว่าดีแล้วนำมาใช้เพื่อให้เข้ากับตัวเรา เพราะไม่ต้องการที่จะไปเหมือนใครและไปยึดกับใคร ในสังคมนอก

จากผู้พิการทางสายตาแล้ว ยัง มีความพิการอื่น ๆ ให้เราเห็นอีกมากมาย สมบัติมีความรู้สึกถึงคนพิการประเภทอื่นว่า มีทั้งที่แย่กว่าและดีกว่า เนื่องจากคนพิการต้องมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งในร่างกายขาดหายไปไม่ครบถ้วน ถ้าคนที่พิการทางสมอมนั้นจะแย่กว่า พวกสายตาพิการ เพราะพวกนี้รับรู้อะไรค่อนข้างลำบาก พัฒนาด้านต่าง ๆ เป็นไปได้ยาก เป็นคนพิการที่น่าเห็นใจและควรจะได้รับช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ส่วนคนพิการประเภทแขนขาขาด หูหนวกนั้นจะดีกว่าคนที่มียาตาพิการ เพราะสามารถที่จะมองโลกนี้ได้ว่าสวยงาม หรือสับสนมากแค่ไหน โดยไม่ต้องให้ใครมาช่วยดูให้ ถึงแม้บางครั้งจะทำอะไรให้กับตัวเองไม่ได้แต่พวกนี้ก็ยิ่งดีกว่าคนสายตาพิการ แต่ถ้าเป็นพวกพิการทั้งสมอมนะร่างกายพวกนี้ ยิ่งน่าสงสารมาก เพราะความคิดความอ่านลำบาก ความพิการทางร่างกายเป็นอุปสรรคอีก พวกนี้จะทรมาณมากกว่าคนสายตาพิการอีก ก่อนจบสถานศึกษาแห่งนี้ สมบัติมีการเตรียมตัวเพียงอย่างเดียว คือ เรื่องทางด้านการเรียน เพราะต้องการเรียนให้สูงถึงระดับมหาวิทยาลัย

สภาพแวดล้อมในโรงเรียนตามความคิดของสมบัติมีความเห็นว่า ร่มรื่นน่าอยู่ ทุกคนมีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนกับเพื่อน ครูกับนักเรียน แม่บ้านกับเด็ก และเจ้าหน้าที่ในโรงเรียนจะมีความเอาใจใส่ดูแลกันเป็นอย่างดี มีความรู้สึกมีความสุข เมื่ออยู่ที่โรงเรียน เพราะเพื่อน ๆ จะช่วยเหลือกันมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อีกทั้งเพื่อนชั้นอื่น ๆ ก็ จะรู้จักกันด้วย ส่วนครูกับนักเรียน คุณครูจะเข้าใจเด็กและจะช่วยเหลือเด็กเป็นอย่างดี เด็กจะให้ความไว้วางใจในคุณครู สามารถปรึกษาปัญหาต่าง ๆ ได้ทุกเรื่อง ครูทุกคนใจดี ทำให้สนิทสนมกับคุณครู และแม่บ้านซึ่งต้องมีหน้าที่ดูแลเด็ก ๆ จะขอความช่วยเหลือทุกอย่างได้จากแม่บ้านนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสิ่งของที่ต้องการให้แม่บ้านช่วยซื้อของนอกโรงเรียนให้ด้วย และเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ในโรงเรียนจะมีความสนิทสนมกับเด็กเช่นกัน สำหรับเด็กประจำ ทำให้มีความผูกพันในโรงเรียนเป็นความผูกพันที่ติดต่อกันทุกฝ่าย ทำให้สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนน่าอยู่สำหรับสมบัติ ส่วนสภาพแวดล้อมที่บ้าน เนื่องจากสมบัติไม่มีบ้าน เพราะอยู่ในสถานสงเคราะห์เขาจึงได้เล่าถึงสภาพแวดล้อมในสถานสงเคราะห์ คือ สภาพแวดล้อมของสถานสงเคราะห์จะคล้ายกับโรงเรียน ต้นไม้ร่มรื่น อาคารก็มีหลายอาคาร แต่ละอาคารก็จะแยกว่าเป็นเด็กเล็กกับเด็กโต แต่ไม่ได้แยกความพิการ เพราะแต่ละเด็กจะมีความพิการหลากหลาย บางคนก็พิการแขน ขา หูหนวกตาพิการ แต่พิการซ้ำซ้อนจะไม่ได้อยู่ที่นี้ คนพิการแบบใดก็จะจับกลุ่มเฉพาะพวกตน ซึ่งสายตาพิการจะมีเฉพาะสมบัติและเพื่อนสนิทของเขา ความผูกพันก็จะผูกคูกับเจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์ แต่เพื่อนพิการประเภทอื่นจะไม่ได้ผูกคูกัน เนื่องจากคนพิการที่อยู่ในสถานสงเคราะห์บางคนมีพ่อแม่ บางคนเป็นเด็กกำพร้า ความสนิทต่าง ๆ เลยไม่ค่อยมี อีกทั้งอยู่ที่โรงเรียนสอนคนตาบอด

จะมากกว่า ความรู้สึกของสมบัติคิดว่าอยู่โรงเรียนสอนคนตาบอดดีกว่าอยู่ที่ศูนย์สงเคราะห์คนพิการฯ เพราะอยู่ในโรงเรียนมีเพื่อนและได้ทำอะไรมากมายที่ตนเองอยากจะทำ การทำตัวให้คนรอบข้างชอบ สมบัติคิดว่าตนเองเป็นคนพิการ ควรอ่อนน้อมถ่อมตนและเจียมตัว เวลามีคนมาพูดด้วยจะพูดจาไพเราะกับเขา ให้เขาชอบและเห็นใจ และให้เขารู้ว่าต้องการรู้จักเขา ความรู้สึกของสมบัติในโลกปัจจุบันนี้เห็นว่าโลกเราทุกวันนี้มีแต่ความวุ่นวายมากขึ้นในทุก ๆ ประเทศเกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นมากมาย ทำให้คนทั้งโลกต้องช่วยเหลือตนเอง เพราะแต่ละประเทศมีปัญหา และมีโจรผู้ร้ายชุกชุมเกิดสิ่งต่าง ๆ ขึ้นทั้งดีและไม่ดี ทำให้คนในสังคมต้องพยายามปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้ทุกโอกาสความคิดเห็นถึงคนรอบตัวสมบัติมีความเห็นว่าสังคมนี้มีทั้งคนดีและคนไม่ดีปะปนกันมากในสังคมคนบางคนทีพูดคุยอยู่อาจจะเป็นคนดีหรือไม่ดีก็ได้ การดูคนก็ดูยากขึ้น ทำให้ต้องระวังตัวตลอด

ความต้องการของสมบัติที่จะไปเที่ยวพักผ่อนต่างจังหวัดของสมบัติสถานที่ที่อยากไปคือ น้ำตกเอราวัณ เพราะชอบน้ำใสสะอาดเย็นดูเป็นธรรมชาติ ร่มรื่น และไม่จืดจาง ไปแล้วมีความสุขเลยทำให้อยากไปอีก ชอบมากกว่าทะเล ถึงแม้ว่าไปทะเลบ่อยแต่ไม่ชอบ เพราะไปทะเลร้อน น้ำทะเลเค็ม ทำให้เหนียวตัวและทรายเยอะ ความคิดเห็นเรื่องธรรมชาติ คือ สิ่งที่เกิดขึ้นมาตามธรรมชาติให้ทุกคนได้ใช้ และมีส่วนร่วมกับธรรมชาติ ธรรมชาติจะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยทำให้โลกน่าอยู่ และคนอยู่ได้ก็โดยธรรมชาติเป็นส่วนหนึ่งในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ความสัมพันธ์กับธรรมชาติสำหรับสมบัติเห็นว่า ที่ ๆ ทำให้ตนเองมีความสุขขึ้นกับธรรมชาติ และให้ความเพลิดเพลิน

สมบัติมีความเข้าใจหลักพุทธศาสนาสอนให้เด็กทุกคนเป็นคนดี แต่คนไม่ค่อยปฏิบัติตามหลักคำสอนนัก จึงได้เห็นสังคมปัจจุบันนี้วุ่นวายตลอดเวลา คิดว่าที่ตนเองเกิดมามีสภาพร่างกายแบบนี้ เพราะกรรมที่ได้ทำไว้ในชาติก่อน เมื่อเกิดมาชาตินี้เป็นแบบนี้ก็ต้องชดใช้กรรม โดยเฉพาะตนเองคงทำกรรมไว้มากกว่าเพื่อนคนอื่น เพราะนอกจากจะมีความพิการแล้วพ่อแม่ยังอยากทิ้งไม่สนใจดูแล เคยคิดจะฆ่าตัวตายแต่กลัวว่าเกิดมาจะเป็นหนักยิ่งกว่าชาตินี้ก็เลยอยู่อย่างนี้ดีกว่า ศาสนาพุทธสามารถช่วยคนพิการได้ คือ ช่วยในด้านจิตใจ โดยให้ทำให้สงบไม่คิดมาก ตั้งใจทำแต่สิ่งดี ชาติหน้าคงไม่เป็นเช่นทุกวันนี้ ความเชื่อในเรื่องทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว สมบัติเชื่อเพราะเวลาทำตัวเองทำดีก็จะได้ดี เช่น ดูหนังสือก็ทำข้อสอบได้ดี หรือถ้าไม่ดูก็สอบไม่ได้ ด้านความคิดเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์สมบัติคิดว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง เพราะบางทีขออะไรแล้วได้ดังหวังไว้ การสื่อสารกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับคนว่า ตนเองคิดว่า

สื่อสารได้ก็ได้อสื่อสารไม่ได้ก็ไม่ได้ แต่สำหรับสมบัติคิดว่าการสื่อสารกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นสิ่งที่เรา
ระลึกรู้ถึงอยู่ในใจมากกว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สมบัติยึดถือ คือ พระพุทธรูป เพราะคิดว่าพระพุท
ธูปทุกองค์มีความศักดิ์สิทธิ์เหมือนกัน เคยไปทำบุญกับแม่บุญธรรมตามวัดต่าง ๆ และเวลาทำบุญ
แล้วจะขอให้ตนเองใช้เวรกรรมให้หมดในชาตินี้ เมื่อเกิดชาติหน้าแล้วขออย่าให้เกิดมาพิการเลย
ความเชื่อในเรื่องบุญกรรมนั้น เชื่อตามคำบอกเล่าของผู้ใหญ่ที่บอก ๆ กันมาทำให้ตนเองนับถือตาม
ซึ่งถ้าคนเราเกิดมาก็คงเพื่อชดใช้กรรมที่ได้ทำเอาไว้

กรณีศึกษาที่ 3 : กรุง (นามสมมุติ)

ประวัติส่วนตัว

เพศ	ชาย
อายุ	18 ปี
การศึกษา	มัธยมศึกษาปีที่ 3
บิดามารดา	มีชีวิตอยู่ทั้งคู่ มีอาชีพขายต้นไม้อยู่ที่บ้าน
พี่น้อง	น้องสาว 3 คน และน้องชาย 1 คน
บ้านเกิด	กรุงเทพมหานคร
ศาสนา	พุทธ
ลักษณะ	ผิวขาวสูงประมาณ 168 หน้าตาดี มีดวงตาใสทั้งสองข้าง มองเห็นแต่แสงรู้ว่ามืดหรือสว่าง

ประวัติชีวิต

กรุงเล่าว่า ครอบครัวมีฐานะปานกลาง พ่อแม่ทำงานโดยขายต้นไม้อยู่กับบ้าน มีพี่น้องทั้งหมด 5 คน กรุงเป็นลูกชายคนโต ขณะนี้อยู่กับพ่อแม่พี่น้อง กรุงเล่าว่าตนเองไม่ใช่เป็นเด็กพิการมาแต่กำเนิด ตอนเด็ก ๆ ก็สามารถที่จะมองเห็น แต่ไปเล่นรถแล้วตกลงมาหัวกระแทกพื้นนอนสลบไปหลายวัน พอฟื้นขึ้นมาก็ไม่มีอาการอะไร หมอเกรงว่าจะพิการทางสมองแต่ก็ไม่เป็น แต่ต่อมาสายตาก็มืดลง ๆ จนมองไม่เห็นและในที่สุดก็ตาบอด แต่พ่อและแม่ก็พยายามหาหมอตลอดเพื่อที่จะมีโอกาสรักษาตาให้หายได้ ในสมัยตอนที่กรุงยังเป็นเด็กเล็ก ๆ นั้น พ่อแม่ทำงานอยู่ที่วังสวนจิตรลดา คือ เป็นคนดูแลต้นไม้ในวังสวนจิตรลดา ความได้ทราบถึงสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้สอบถามพ่อและแม่ ท่านเลยให้หมอบริจาคตัวพระองค์ท่านมาดูแลกรุง ซึ่งถือว่าเป็นลูกข้าราชการ ท่านจะทรงถามอาการของกรุงตลอดจนทราบว่าไม่มีทางรักษาตาให้หายเป็นปกติได้ ท่านก็ทรงเป็นพระธุระจัดการเรื่องโรงเรียนให้กรุงได้เข้ามาศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล - มัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเป็นเด็กประจำของโรงเรียน เพราะบ้านอยู่ไกลถึงมินบุรีไปมาลำบาก จะกลับบ้านเสาร์ - อาทิตย์ บางอาทิตย์ก็ไม่กลับ แต่ถ้าจะกลับหรือไม่ก็จะบอกทางบ้านไว้ก่อน ส่วนปิดเทอมจะต้องกลับทุกคนอยู่แล้ว

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการมองตนเอง

ในปัจจุบันนี้กรุงอยู่กับพ่อแม่พี่น้อง ซึ่งบ้านอยู่กรุงเทพมหานคร ฐานะทางบ้านอยู่ในระดับปานกลาง กรุงคิดว่าคนในบ้านรักกรุงทุกคน เพราะเป็นหลานคนแรกของครอบครัว ทั้งทางปู่ย่าและตายาย ซึ่งทุกคนจะทั้งรักและตามใจ เวลาอยู่บ้านจะโดนดูเรื่องเรียน เรื่องพูดอะไรแล้วไม่ค่อยเชื่อ หากทางบ้านให้ช่วยทำงานบ้านเล็กน้อยกรุงจะช่วยทำอย่างเต็มใจ เพราะทุกคนไว้ใจว่ากรุงสามารถทำได้ ทำให้รู้สึกดีใจ เมื่ออยู่ที่บ้านความคิดหรือวิตกกังวลที่จะถูกครอบครัวทอดทิ้ง เพราะมีสายตาพิการนั้น กรุงไม่กลัวเลย และไม่คิดมากในเรื่องนี้ เพราะทุกคนรักกรุงมาก เมื่ออยู่บ้านมีความสุขมาก ทุกคนจะช่วยเหลือตลอดไม่ทำให้รู้สึกถึงปมด้อยของตนเอง ความสัมพันธ์ในครอบครัวจะมีความสนิทสนมกันมาก

การคบเพื่อนของกรุง จะเป็นคนไม่ค่อยมีเพื่อนมากนัก เพื่อนนอกโรงเรียนประเภทอื่นก็มีบ้างพอสมควร เพื่อนที่คบอยู่ในปัจจุบันกรุงมีความเห็นว่าเพื่อนเป็นคนดีจะช่วยกันในเรื่องหนังสือ การบ้าน หรือสิ่งของและเงิน ความรู้สึกของกรุงอยากที่จะคบเพื่อนที่ไม่พิการมาก แต่จะต้องให้เพื่อนเขามาคุยกับกรุงก่อน เพราะถ้าเข้าไปคุยกับเขาก่อนไม่รู้ว่าจะต้องการอยากจะเป็นเพื่อนด้วยหรือไม่ การเล่นต่าง ๆ ก็อยากจะทำกับเพื่อนที่มีร่างกายปกติด้วยเช่นกัน เพราะอยากให้เขาเข้าใจเรา และเห็นว่าเราเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของเขา เมื่อเวลาเกิดไม่สบายใจจะปรึกษาเพื่อน ถ้าไม่ได้คำตอบที่ดี หรือยังไม่สบายใจขึ้นก็จะปรึกษาครูบ้าง พ่อแม่บ้าง ลักษณะของเพื่อนที่ไม่ชอบและไม่อยากคบด้วยสำหรับกรุง เห็นว่าคนที่ชอบโกหกเพื่อนและไม่จริงใจเพื่อนที่ชอบและรักคือ เพื่อนที่คุยกับเราเรื่อง เขากันได้ช่วยเหลือกัน เคยชกต่อยกับเพื่อนบ้าง แต่ไม่รุนแรง ทะเลาะก็มีบ้าง แต่นัดหน่อยไม่ได้โกรธกัน เพื่อนสนิทของกรุงมี 4 คน แต่จะเป็นเพื่อนที่อยู่ในโรงเรียนสอนคนตาบอด เพื่อนนอกโรงเรียนก็มีบ้าง แต่ก็ไม่มีสนิท เพื่อนที่คบอยู่ในปัจจุบันนี้ ถึงแม้ว่าจะจบจากโรงเรียนนี้ไปแล้วก็จะคบตลอดไป

กรุงคิดว่าตนเองเป็นคนร่าเริง สนุกสนาน แต่เป็นคนใจร้อนโมโหง่าย ขณะนี้ในความรู้สึกของกรุงคิดว่ามีความสุขแล้ว คิดว่าตนเองมีหน้าตาดี (มีคนบอก) แต่ไม่ค่อยสนใจ เพราะมองไม่เห็นแต่เวลามีคนบอกว่าตนเองหน้าตาดี หล่อ خوب คนดีและคนไม่ดีในความคิดของกรุง คิดว่าคนดีเป็นคนที่ทำแล้วคนอื่นเห็นเป็นสิ่งดี ไม่ทำให้สังคมเดือดร้อน ส่วนคนไม่ดีคนที่ขี้โกง ทำให้สังคมวุ่นวายหรือทำให้คนอื่นได้รับความเดือดร้อนเสียหาย เห็นแก่ประโยชน์

ส่วนตัว กรุงจะเห็นว่าตนเองเป็นคนสำคัญคนหนึ่งในครอบครัว เพราะคิดว่าตนเองเป็นลูกที่ดีไม่ทำให้พ่อแม่เดือดร้อน ความสามารถของกรุงนั้นมีหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นกีตาร์ คีย์บอร์ดหรือกีฬาความสามารถต่าง ๆ ที่กรุงมีที่บ้านเขาก็สนับสนุนเต็มที่ เมื่อจบการศึกษาที่โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงมีโครงการที่จะเรียนต่อแน่นอน เพราะอยากเรียนทางด้านกฎหมายเป็นที่ปรึกษาเกี่ยวกับกฎหมาย ในอนาคตของกรุงอยากเป็นนักกฎหมาย การวางแผนในอนาคต คือ พยายามตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่ออนาคตที่ต้องการอยากจะเป็นในภายหน้า

ในสังคมปัจจุบันนี้คิดว่ามองเด็กพิการอย่างไรบ้าง เป็นเด็กที่มีความสามารถบ้างเหมือนกัน เพราะได้ศึกษาเล่าเรียน ทัดเทียมกับเพื่อนที่มีร่างกายปกติในรุ่นเดียวกัน กรุงคิดว่าสังคมควรจะให้เข้าใจ ความต้องการของเด็กไม่ใช่ให้โดยที่ไม่รู้ว่าเด็กต้องการหรือไม่ หรือคิดว่าเพียงให้ก็เป็นการเพียงพอแล้ว การเข้าสังคมกับคนอื่น กรุงจะเข้าใจง่าย ใครอยากที่จะพูดคุยก็พูดคุยได้ ในการติดตามข่าวสารในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับคนพิการ จะติดตามดูทางทีวีหรือไม่ก็จากเพื่อน ๆ ที่สายตาดึกว่าเล่าให้ฟัง จากสภาพความพิการของตัวเองมีความคิดว่าสังคมในปัจจุบันพออยู่ได้ เพราะว่าคนพิการได้รับความช่วยเหลือจากหลาย ๆ ฝ่าย เพราะคนในสังคมบางกลุ่มช่วยเหลือคนพิการ ซึ่งทำให้คนพิการเองมีความรู้สึกไม่ท้อแท้สิ้นหวังจนเกินไป เมื่อเดินตามถนนหนทางมีคนพูดถึงสภาพความพิการของตนเองในการรู้สึกเวทนาและสงสาร กรุงจะคิดไปในทางที่ดีว่ามีคนเห็นใจสงสารเรา เพราะเขาไม่คิดที่จะพูด จะคิด ซึ่งยอมรับในสิ่งที่เขาพูดได้ ถ้าไปโกรธหรือโมโหจะเป็นการซ้ำเติมปมด้อยของตัวเอง ในความรู้สึกที่กรุงอยากให้ภาครัฐ และเอกชนช่วยพวกเขาในเรื่อง การศึกษา เพราะกรุงคิดว่าการศึกษา เป็นสิ่งที่คิดว่าสำคัญมากสำหรับคนพิการ และยิ่งถ้าเด็กพิการคนใดเรียนดีจะได้รับค่าชมเชยต่าง ๆ มากมาย ทั้งจากโรงเรียนและบุคคลภายนอก และการศึกษาทำให้คนเรามีความสามารถในด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้น และทำให้มีคุณค่าในตัวเองเพิ่มขึ้นด้วย อนาคตในภายหน้า สำหรับกรุงคิดว่าตนเองจะต้องเป็นคนที่มีประโยชน์ต่อสังคมให้ได้ไม่ว่าจะช่วยสังคมทางใด หรืออาจจะช่วยเพื่อน ๆ ที่มีความพิการที่ด้อยกว่าตนเอง

โลกทัศน์

กรุงคิดว่าคนทั่วไปมีความรู้สึกกับคนพิการแตกต่างกันไป บางคนก็เข้าใจ บางคนก็ไม่เข้าใจ ถ้าคนที่เข้าใจก็อาจจะให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการ แต่ถ้าไม่เข้าใจอาจจะแค่เวทนาสงสาร หรือไม่ก็ดูถูกในความสามารถของคนพิการได้ ความคิดของกรุงคิดว่าสังคมไทย

ยอมรับคนพิการบ้างแล้ว และเปิดโอกาสให้ได้แสดงความสามารถ แต่ก็ยังน้อยไปสำหรับความคิดเห็นของกรุง การสงเคราะห์ของไทยในการช่วยเหลือคนพิการนั้นดีแล้ว เพราะสถานสงเคราะห์ให้การช่วยเหลือในหลายด้านไม่ว่าจะเป็นการให้การศึกษาเล่าเรียน การฝึกอาชีพสำหรับผู้พิการที่ต้องการฝึกอาชีพ เพราะไม่มีเงินจะศึกษาต่อ ปัจจุบันสังคมไทยเราให้ความเอื้อเพื่อแก่เด็กพิการที่มีการช่วยในเรื่องทุนอาหารกลางวัน หรืออุปกรณ์การเรียนต่าง ๆ ซึ่งในอนาคตต่อไปการช่วยเหลือคนพิการจะต้องดีขึ้นไปเรื่อย ๆ เพราะการช่วยเหลือคนพิการในหลาย ๆ ฝ่ายได้พยายามช่วยกันอย่างเต็มที่แล้ว และในอนาคตต่อไปจะต้องดีขึ้นกว่าที่ผ่าน ๆ มาอีก เมื่ออยู่ในสังคมมีความวิตกกังวลในเรื่องการยอมรับของบุคคลอื่น กรุงเกรงว่าเมื่อเข้าไปอยู่ในสังคมที่มีคนปกติเป็นส่วนใหญ่จะมองไม่เห็นความสามารถของคนพิการหรือไม่ก็ไม่มีใครยอมรับเข้าเป็นพวกด้วย ในการเข้าร่วมกิจกรรมที่เกิดขึ้นกรุงจะเข้าร่วมกิจกรรมได้ทุกประเภทไม่มีที่ไม่ว่าชอบ เพราะกิจกรรมที่เกิดขึ้นแต่ละกิจกรรมมีความแตกต่างกันไป แต่กิจกรรมที่กรุงสามารถเล่นได้คือ กีฬาซึ่งเป็นกีฬาที่เด็กพิการทางสายตาชอบ คือ กีฬาโบกบอล กรุงเป็นนักกีฬาประเภทนี้ของโรงเรียนด้วย เมื่อเวลาที่มีการแข่งขันตามที่ต่าง ๆ ก็จะนำไปแข่งขันและกรุงจะได้ร่วมแข่งขันด้วย คนในสังคมที่กรุงชื่นชอบขณะนี้คือ นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน กรุงจะมองว่าเป็นคนดีและซื่อสัตย์เก่งด้วย แต่ไม่ต้องการที่จะให้ตัวเองเหมือนกับผู้อื่นเพราะคงเป็นไปไม่ได้ แต่จะพยายามทำตัวเองให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในความรู้สึกของกรุงคิดว่าคนพิการทุกประเภทมีความดีและไม่ดีพอๆกันไม่มีใครดีกว่าใคร เพราะทุกคนมีสภาพความพิการแตกต่างกันไป แต่ก็อาจจะมีสิ่งทดแทนบางอย่างให้กับสิ่งที่ขาดไป เช่น คนพิการตาบอดจะมีหูที่ดี คนหูหนวกมีสายตาที่ดี หรือคนพิการแขน เหลือแต่ขาก็สามารถทำอะไรได้อีกหลายอย่าง จึงคิดว่าความพิการทุกประเภทมีความยากลำบากพอๆกัน ก่อนที่จะจบจากที่โรงเรียนนี้ มีการเตรียมตัวเพียงอย่างเดียว คือ จะต้องเข้าไปเรียนในโรงเรียนที่มีแค่คนปกติเขาเรียน การเตรียมพร้อมต้องมีหลายอย่าง นอกจากเตรียมตัวแล้วยังต้องเตรียมใจอีก เพราะไม่รู้ว่าจะเพื่อนใหม่ ๆ จะเป็นอย่างไร

สภาพแวดล้อมในโรงเรียนภายในโรงเรียนดรุณารัตน์ สบายตา ทุกคนในโรงเรียนจะมีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน บางครั้งใครมีปัญหาจะช่วยเหลือกัน คิดว่าสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กันไม่ว่าจะเป็นใคร รุ่นพี่จะช่วยรุ่นน้อง แม่บ้านช่วยเด็ก หรือเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ จะช่วยเหลือตลอด สภาพแวดล้อมที่บ้านกรุงเล่าว่า บ้านของเขายู่กันแบบครอบครัวใหญ่มีคุณตาคุณยายอยู่ด้วย ทุกคนในบ้านจะรักใคร่กันดี มีทะเลาะกันบ้างเพียงเล็กน้อยในเรื่องของงาน แต่ถ้าเกี่ยวกับครอบครัวพ่อกับแม่จะให้ความสำคัญมาก สภาพแวดล้อมภายในบ้านดีมากสำหรับความคิดของกรุง เมื่ออยู่บ้านและโรงเรียน กรุงอยากที่จะอยู่ที่บ้านมากกว่า อยาก

เป็นนักเรียนไปกลับ แต่การเดินทางลำบาก และบ้านอยู่ไกลโรงเรียนมาก กลัวว่าจะเป็นภาระของพ่อแม่มากเกินไป จึงมาเป็นนักเรียนประจำดีกว่า การทำตัวให้คนรอบข้างชอบจะต้องทำตัวเองให้ดี ๆ พูดจาดี มีความจริงใจและแสดงให้เข้ารู้ว่าเราต้องการที่จะให้คนรอบข้างชื่นชอบ โลกปัจจุบันนี้ กรุงคิดว่า คนในโลกเก่งมากสามารถสร้างทุกอย่างตามต้องการได้ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ประโยชน์ต่อโลกมนุษย์ และสิ่งที่สร้างขึ้นมาแล้วทำลายโลก อีกทั้งเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นมาเพื่อให้เกิดความสะดวกให้แก่คนโดยทั่วไป เป้าหมายในชีวิตของกรุงที่ตั้งไว้ คือ เป็นนักกฎหมายและคิดว่าเป้าหมายนี้จะไม่เปลี่ยนแปลงถึงแม้ว่าความพิการเป็นอุปสรรค คนรอบข้างของกรุงถ้าเป็นพ่อแม่พี่น้อง ทุกคนเป็นคนทีกรุงให้ความไว้วางใจได้มากที่สุด ส่วนคนรอบข้างคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็ใครยอมจะมีทั้งที่จริงใจและไม่จริงใจ บางทีคนที่เราจริงใจให้เขายังไม่จริงใจกับเราทำให้เสียความรู้สึก

การไปเที่ยวของกรุงชอบที่จะไปเที่ยวป่า เพราะต้นไม้เยอะ ซึ่งกรุงบอกว่าตนเองจะมีความผูกพันกับต้นไม้ เพราะตนเองอยู่กับต้นไม้มาตั้งแต่เด็ก เนื่องจากพ่อแม่มีอาชีพปลูกต้นไม้ขาย และมีความคิดว่าต้นไม้เป็นธรรมชาติมาก ความรู้สึกต่อธรรมชาติที่ได้จากต้นไม้ คือ จะให้ความร่มรื่น สดชื่น เมื่อเห็นต้นไม้แล้วจะทำให้เกิดความสุขสบายใจ ซึ่งกรุงเล่าว่าตอนเขาเป็นเด็ก ๆ ชอบที่จะมีอาชีพอย่างพ่อแม่ แต่พอสายตามองไม่เห็นก็คิดว่า งานนี้ไม่เหมาะกับตนเองแน่แล้ว เพราะการทำต้นไม้ขายจะต้องตัดแต่งดูแลตลอดเวลาคงทำไม่ได้ แต่ความที่ตนเองชอบต้นไม้ และรักธรรมชาติที่เกิดจากต้นไม้ ทำให้เมื่ออยู่ใกล้ต้นไม้ แล้วมีความสุข ความสุขของกรุงในขณะนี้อยู่ที่ได้อยู่บ้านและทำในสิ่งที่ตนเองอยากจะทำ

เมื่อเปรียบเทียบความรู้สึกในด้านธรรมชาติของสมบัติกับกรุง จะเห็นได้ว่าความรักในธรรมชาติของทั้งสองคนจะเหมือนกันในความสุข เมื่อได้สัมผัสและอยู่ใกล้ธรรมชาติ อีกทั้งการที่ทั้งสองคนชอบป่ากับน้ำตกนั้น เห็นได้ว่าธรรมชาติทั้งสองอย่างใกล้เคียงกัน

ความเข้าใจในหลักพุทธศาสนา รู้แต่ว่าสอนให้คนเป็นคนดี คิดว่าเมืองไทยเป็นเมืองพุทธ น่าจะสงบร่มเย็น แต่ความเป็นจริงได้รับทราบมีแต่ข่าวฆ่ากันทุกวัน ความคิดเห็นในด้านเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสาร หรือการที่คนเราจะต้องไปขออะไรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้ว กรุงไม่ค่อยเห็นด้วย เพราะคิดว่าคนเราจะทำอะไรสักอย่างจะต้องขึ้นอยู่กับตัวเอง สิ่งที่ทำหรือเราต้องการจะให้เกิดหรือไม่ก็จะขึ้นอยู่กับตัวเราเองมากกว่า ความเชื่อในเรื่องทำดีได้ดี

ทำชั่วได้ชั่ว ก็ไม่ค่อยให้ความสนใจนัก เพราะคนดีทำดีแล้วไม่เห็นอะไรดีขึ้นเลย ส่วนคนไม่ดี หรือคนที่คิดกันว่า เขาโกงก็สบายกันก็เยอะไป ความพิการที่กรุงได้รับอยู่ขณะนี้ กรุงคิดว่าเป็น เพราะตนเองชนมาก และคนตามใจอยากจะทำอะไรก็ให้ทำงานทำให้เกิดความผิดพลาดขึ้น ซึ่ง กรุงคิดว่าถ้าเขาไม่ชนมากปัจจุบันนี้เขาอาจจะกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนปกติอยู่ กรุงคิดว่าคนเราเกิด มาเพื่อสร้างสรรค์สิ่งดี ๆ ให้กับสังคม หรือให้กับคนรุ่นหลัง เพราะจะต้องมีคนเกิดคนตายขึ้นมา เรื่อย ๆ เพื่อจะต้องมาสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ในโลกต่อไปอีก โดยไม่มีการสิ้นสุด ความเชื่อในเรื่องบุญกรรม กรุงไม่แน่ใจว่าสามารถเชื่อเรื่องนี้ได้มากน้อยขนาดไหน เพราะไม่ได้ประสบหรือพบ มากับตัวเอง การทำบุญนั้นกรุงเคยไปทำบุญบ้าง เมื่อเวลาทำบุญแล้วจะต้องมีการขอ โดยขอให้ พ่อแม่ของเขามีความสุขและขอให้ถูกหวย ส่วนที่จะขอให้ชาติหน้ามีอาการครบถ้วน 32 ประการนั้น ไม่ขอ เพราะอยู่แค่ชาตินี้ก็พอแล้ว

กรณีศึกษาที่ 4 : วิไล (นามสมมุติ)

ประวัติส่วนตัว

เพศ	หญิง
อายุ	16
การศึกษา	มัธยมศึกษาปีที่ 1
บิดามารดา	มารดาเสียชีวิต บิดามีอาชีพก่อสร้าง
พี่น้อง	มีพี่สาว 1 คน
บ้านเกิด	กำแพงเพชร
ศาสนา	พุทธ
ลักษณะ	ผิวขาว ผอมสูง ประมาณ 160 หน้าตาดี ดวงตาข้างหนึ่งปกติ อีกข้างหนึ่งมีตา ดําเล็กมาก การมองเห็นมีเพียงนิดหน่อย

ประวัติชีวิต

วิไลเล่าว่า ครอบครัวของเธอมีสฐานะยากจน พ่อทำงานก่อสร้างอยู่ที่กำแพงเพชร และมีครอบครัวใหม่ไม่ได้ติดต่อกับพ่อนานแล้ว มีพี่น้องสองคน วิไลเป็นคนสุดท้อง ขณะนี้วิไลอยู่กับพี่สาว ซึ่งอยู่จังหวัดสมุทรสาคร พี่สาวมีอาชีพขายขนม ส่วนพี่เขยมีอาชีพเป็นยาม ตอนเด็กวิไลอยู่กับพ่อแม่ที่กำแพงเพชรฐานะไม่ค่อยดี พ่อไม่นานแม่ก็เสียชีวิตลง พ่อมีภรรยาใหม่ก็เลยเข้ามาอยู่กับพี่สาว ตอนมาอยู่กับพี่สาวแรก ๆ ก็ยังไปมาหาสู่พ่ออยู่ แต่ระยะหลังนี้ไม่ได้ไปแล้ว และพ่อก็มีลูกกับภรรยาใหม่หลายคนด้วย ไม่อยากกลับไปให้เป็นภาระของพ่ออีก วิไลเป็นนักเรียนประจำของโรงเรียนสอนคนตาบอด เข้ามาเรียนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล จากการที่ได้เข้ามาศึกษาในโรงเรียน เพราะตอนนั้นรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลรามธิบดี เรื่องเกี่ยวกับตา มีคุณครูที่สอนเด็กที่ป่วยอยู่ได้แนะนำให้มาเข้าเรียนที่โรงเรียนนี้ พี่สาวก็มาฝากเข้าเรียน ขณะนี้วิไลเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย การกลับบ้านของวิไลในช่วงเวลาเรียนไม่ค่อยได้กลับเป็นบางครั้งที่มีมารับ เพราะพี่สาวต้องค้าขายทุกวันไม่ค่อยมีเวลามารับ ส่วนมากจะกลับช่วงปิดเทอมทั้งภาคต้นและภาคปลาย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการมองตนเอง

ในปัจจุบันนี้ วิไลพักอยู่กับพี่สาวและพี่เขยที่ จังหวัดสมุทรสาคร ฐานะทางครอบครัวยากจน เมื่อเวลาวิไลกลับไปบ้านจะโดนพี่สาวดูในเรื่องเถียงแก่ง วิไลเป็นคนชอบเถียง เพราะคิดว่าตัวเองไม่ผิดแล้วว่าจะไม่ชอบเลยเถียง แต่ถ้าหากว่าวิไลผิดจะไม่เถียงเลย พี่สาวไม่ค่อยดีเลย แม้จะโมโหว่าเถียงเขา การช่วยงานบ้านของพี่สาววิไลจะช่วยงานบ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ วิไลจะทำให้ทุกอย่าง เพราะรู้ว่าพี่สาวเหนื่อยเวลากลับบ้าน จะได้ไม่ต้องมาทำอีก วิไลคิดว่าพี่สาวรักตนเองทั้งรักทั้งสงสาร แต่ก็กลัวว่าจะถูกทอดทิ้งจากครอบครัว เพราะฐานะไม่ค่อยดี ค่าขายก็พออยู่ได้ไปวัน ๆ เงินทองของพี่สาวและสามีไม่ค่อยพอใช้ ทำให้กลัวจะถูกทิ้ง เมื่ออยู่บ้านไม่มีความสุข แต่ก็เข้าใจเพราะพี่ต้องทำมาหากินจะมานั่งเอาใจตลอดไม่ได้ แต่พี่สาวจะคอยช่วยเหลือเธอ ถ้าวิไลขอความช่วยเหลือ ในเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัวนั้นไม่ค่อยดี เพราะนาน ๆ วิไลจะกลับบ้านทีความสัมพันธ์จึงไม่ค่อยมีให้กัน

การคบเพื่อนของวิไลเป็นคนมีเพื่อนไม่มากนัก ส่วนเพื่อนนอกโรงเรียนก็มีบ้าง เพราะวิไลได้ไปเรียนที่สันติราษฎร์วิทยาลัยก็พอจะมีเพื่อนบ้าง เพื่อนที่คบอยู่มีความเห็นว่าทุกคนเป็นคนดี สามารถช่วยเหลือในเรื่องให้ยืมเงิน และให้ลอกการบ้าน ส่วนวิไลจะช่วยเหลือเพื่อนโดยการพาเพื่อนที่มองไม่เห็นไปข้างนอกได้ แต่ไม่ไกลนักเพียงเดินไปซื้อของ แต่ต้องขออนุญาตทางโรงเรียนก่อนถึงจะออกไปได้ และเรื่องเรียน มีความรู้สึกที่อยากจะคบเพื่อนที่ไม่พิการ และวิธีที่จะใช้เพื่อให้คบกับเขา คือ ต้องเข้าไปพูดกับเขาก่อนเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับเขา เพื่อที่เขาจะได้รู้ว่าเราต้องการที่จะคบกับเขาจริง การเล่นกับเพื่อนที่มีร่างกายปกตินั้นเป็นสิ่งที่อยากเล่น เพราะเพื่อนสามารถช่วยเราได้เยอะไม่ว่าจะเป็นการเล่นหรือเวลาเกิดอุบัติเหตุ เมื่อเวลาวิไลไม่สบายใจหรือมีปัญหาแทบทุกเรื่องจะให้เพื่อนเป็นผู้ช่วยแก้ปัญหาให้ บางครั้งเพื่อนก็แก้ปัญหาได้ บางครั้งเพื่อนก็แก้ปัญหาให้ไม่ได้ เช่น เรื่องเรียน ครอบครัว เพื่อน แต่เมื่อได้ปรึกษาเพื่อนแล้วจะทำให้ตัวเองสบายใจขึ้น เพราะได้พูดเรื่องที่ไม่สบายใจออกไป เพื่อนที่ไม่ต้องการหรือไม่อยากจะคบสำหรับวิไล คือ เพื่อนหน้าไหว้หลังหลอก ไม่จริงใจ เพราะตอนคบกันบางคนยังไม่แสดงออกมาให้เห็น แต่พอคบนานเข้าจะรู้ว่าเขาไม่ดีก็จะเลิกคบ ส่วนเพื่อนที่รักจะต้องเป็นคนที่ห่วงใยเรา ช่วยเหลือเราได้ แต่ไม่ใช่ว่าจะให้เขาช่วยเพียงอย่างเดียวจะต้องมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อนสนิทของวิไลมี 3 คน ซึ่งเป็นเพื่อนที่อยู่ในโรงเรียนสอนคนตาบอดเท่านั้น ส่วนเพื่อนที่อยู่โรงเรียนสันติราษฎร์คิดว่าเขาไม่เข้าใจความรู้สึกของคนพิการ จึงทำให้เข้ากันยากเหมือนกับไม่ค่อยจริงใจ การคบเพื่อนสนิทในปัจจุบันถึงแม้ว่าจะจบการศึกษาจากโรงเรียนแล้วก็จะคบตลอดไป เพราะมีความจริงใจและเข้า

เข้าใจซึ่งกันและกันดี

ลักษณะนิสัยของวิลบอกไว้ว่า ตัวเธอเป็นคนร่าเริง สนุกสนาน เป็นคนใจร้อน จี๋โมโหอารมณ์ร้อน ฉุนเฉียวง่าย ถ้าพูดแล้วไม่พอใจจะไม่ค่อยเก็บอารมณ์ ด้านรูปร่างหน้าตาของตนเอง มีความเห็นว่า ตัวเองเป็นคนน่ารัก ในความรู้สึกของวิล คนไม่ดี เป็นคนที่เห็นแก่ตัว ชอบแย่งของเพื่อน เห็นใครดีกว่าตัวไม่ได้ คนดี คือ คนที่ช่วยเหลือผู้อื่นที่ยากลำบากกว่าตน ความรู้สึกของวิลในเรื่องครอบครัว คิดว่าตนเองไม่มีความสำคัญกับครอบครัว ความสามารถของวิลที่มี คือ การเล่นกีฬา ซึ่งวิลจะเล่นได้ทั้ง กรีฑาและโอบอล ซึ่งถือว่ากีฬาจะช่วยให้เราผลิตเพลินได้และมีเวลาน้อยที่จะคิดเรื่องตัวเอง ความสามารถต่าง ๆ ที่วิลมีที่บ้านจะไม่ให้ความสนใจ เพราะเขาไม่เห็นว่ามันสำคัญ บางครั้งรู้สึกท้อแท้ในชีวิต เมื่อเวลาท้อแท้จะนั่งเงียบ ๆ คนเดียว เป็นเวลานาน ๆ เพื่อตั้งกำลังใจต่อสู้ขึ้นมาใหม่ การศึกษาในอนาคตต่อไปภายหน้าวิลมีความเห็นว่าการศึกษามีความสำคัญมากอยากที่จะเรียนต่อ แต่ก็ต้องดูว่าฐานะของพี่สาวเป็นอย่างไร ส่งให้เรียนไหวไหมแล้วแต่คนส่ง อนาคตอยากเปิดร้านขายของชำ เพราะสายตาพอมองเห็นหยิบจับของที่คนมาซื้อได้ ถ้าจะไปทำอาชีพอื่นจะลำบากมากสำหรับตัวเอง การวางแผนในอนาคตในขณะนี้ไม่ได้วางแผนอะไรเลย คิดว่าตอนนี้ทำดีที่สุดแล้ว

จากความรู้สึกของวิลมีความรู้สึกกังวลในปัจจุบัณนี้ เขาจะมองคนพิการเป็นคนที่น่ารังเกียจ อยู่คนละชั้นกับเขา คิดว่าสังคมควรให้แกเด็กพิการในเรื่องของถนนหนทาง เพราะปัจจุบันนี้การเดินทางไปโรงเรียนลำบากสำหรับตัวเอง การทำอะไรควรนึกถึงคนที่มีย่างกายไม่ปกติ เพราะร่างกายเป็นอุปสรรคอยากให้ช่วยในด้านถนนหนทางอยากให้มีทางสำหรับคนพิการบ้าง วิลคิดว่าตนเองเป็นคนที่เข้ากับผู้อื่นได้ง่าย คือ ใครอยากคุยด้วยก็คุย การเข้าสังคมร่วมกับคนที่มีย่างกายปกติกับการให้อยู่ในกลุ่มของเด็กพิการด้วยกัน วิลคิดว่าอยากจะอยู่แต่กลุ่มเฉพาะคนพิการด้วยกัน เพราะจะเข้าใจกันมากกว่า ส่วนกลุ่มคนปกติก็อยากคบ แต่กลัวว่าเขาจะรังเกียจคนพิการ การติดตามข่าวสารเกี่ยวกับตัวเองในสังคมปัจจุบันนี้ มีให้เห็นบ่อยมากขึ้น ซึ่งวิลสามารถดูโทรทัศน์ได้ สำหรับสังคมในปัจจุบันนี้ คิดว่าไม่น่าอยู่สำหรับคนพิการ เพราะสังคมทุกวันนี้มีแต่การแข่งขันกัน แย่งชิงดี ตนเองเป็นคนพิการด้อยโอกาสในหลาย ๆ อย่าง จะต่อสู้เรื่องอะไรค่อนข้างลำบาก แต่ถ้าอยู่แต่เฉพาะคนพิการด้วยกันก็คงไม่มีปัญหา แต่ถ้าต้องไปเผชิญอยู่ในสังคมภายนอก คิดว่าคนส่วนมากยังไม่ค่อยเข้าใจคนพิการ หากเมื่อเวลาเดินตามถนนหนทางมีคนพูดถึงคนพิการให้ได้ยินถึงความพิการของตนเองว่า น่าเวทนา น่าสงสารวิลมีความรู้สึกโมโห เพราะไม่ต้องการให้ใครมาพูดตอกย้ำความพิการ เหมือนพูดกระทบกันมากกว่า เพราะยอมรับตัวเองอยู่แล้วแต่ไม่ยอมให้

ใครมาพูดให้ได้ยิน แต่ถ้าจะช่วยจับช่วยจูงเดินก็ทำได้เลย ในความรู้สึกของตนเองอยากให้รัฐบาลช่วยในเรื่องการศึกษาของเด็กพิการเป็นสำคัญ อยากให้มีโรงเรียนสอนคนตาบอดไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย ถึงแม้จะให้เด็กพิการเข้าไปเรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับสูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 3 ก็เห็นว่ายังไม่เป็นการดี เพราะการปรับตัวจะลำบากมากอีกทั้งเมื่อเขาไปอยู่ในกลุ่มคนปกติมาก ๆ มีความรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อยมาก แต่เมื่ออยู่กับเพื่อนที่เป็นลักษณะเดียวกันจะไม่รู้สึกเลย อีกทั้งคิดว่าคนปกติไม่ค่อยเข้าใจคนพิการ บางครั้งเพื่อนก็แกล้งบ้างเห็นเป็นที่สนุกสนาน แต่เราโดนแกล้ง อายด้วยโมโหด้วยแต่ทำอะไรเขาไม่ได้ จึงอยากให้มีการศึกษาของเด็กตาบอดจนถึงระดับมหาวิทยาลัยเลย ความคิดเห็นของวิไลเกี่ยวกับการทำประโยชน์ภายนอกให้กับสังคม สำหรับตัววิไลเองคิดว่าคงทำประโยชน์อะไรให้สังคมไม่ได้หรอก เพราะจากสภาพความพิการ การจะทำอะไรดูจะติดขัดไปหมด

โลกทัศน์

วิไลมีความคิดว่าคนทั่วไปมีความรู้สึก กับคนพิการว่าเป็นคนที่น่าสงสาร เวทนา และเป็นคนที่สังคมไม่ค่อยยอมรับ การที่คนในสังคมยอมรับคนพิการนั้นจะเป็นเพียงคนกลุ่มน้อยที่จะให้การยอมรับ คือ คนที่อยู่ใกล้ชิดกับคนพิการ และเห็นความสำคัญของคนพิการ ซึ่งคนที่ไม่ได้ใกล้ชิดกับคนพิการจะไม่ค่อยใส่ใจในเรื่องเกี่ยวกับความพิการของคนอื่น แต่วิไลก็เข้าใจว่าตนเองอยู่ในสังคมนั้นควรจะทำตัวอย่างไร ตามความเห็นของวิไลการสงเคราะห์คนพิการในประเทศไทยดีพอแล้ว เพราะการช่วยเหลือด้านต่าง ๆ ในสถานสงเคราะห์ต่าง ๆ ก็เพื่อคนพิการ และให้โอกาสคนพิการได้แสดงความสามารถ เพราะถ้าไม่มีการสงเคราะห์ในประเทศไทยคนไทยที่พิการคงไม่มีโอกาสเหมือนทุกวันนี้ ในปัจจุบันนี้เห็นว่าสังคมทุกวันนี้เอื้อเพื่อแก่เด็กพิการ คือ ให้การศึกษาให้ฝึกอาชีพ เพื่อที่ต่อไปในอนาคตจะได้สามารถเลี้ยงตัวเองได้ อนาคตต่อไปภายภาคหน้าการมองและการช่วยเหลือแก่คนพิการคงจะดีขึ้นกว่าในปัจจุบันนี้ เพราะจากการที่ได้เห็นตามโทรทัศน์ว่าคนพิการมีโอกาสเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ ในสังคมที่ควรจะได้มากขึ้น จึงทำให้คิดว่าต่อไปคนพิการคงจะต้องได้รับการช่วยเหลือดีขึ้นกว่านี้ เมื่อจะต้องไปเผชิญกับผู้คนมากมายในสังคมวิไลจะมีความวิตกกังวลมากในเรื่องข่าวที่เคยได้ยินเกี่ยวกับพวกกามวิปริต และข่มขืนกันกลัวมาก เพราะมองไม่เห็นไม่รู้อะไรจะช่วยตัวเองได้อย่างไร การเข้าร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนวิไลชอบกิจกรรมที่เป็นการออกกำลังกายให้กับตัวเอง จะชอบกิจกรรมที่เป็นประเภทกีฬา และกีฬาที่เล่นได้ดี คือ โกบอล เมื่อมีการแข่งขันครั้งใดวิไลจะต้องลงแข่งด้วยทุกครั้งไป ส่วนกิจกรรมที่ไม่ชอบเวลามีกิจกรรม คือ การแข่งขัน

การตอบปัญหา เพราะแข่งไม่เคยได้เลย เนื่องจากเป็นคนที่ไม่เรียนหนังสือไม่เก่ง คนในสังคมที่ชอบคือ ศิริลักษณ์ ผ่องโชค ที่ชอบเขาเพราะเขาน่ารัก แต่คนที่วิไลชอบและอยากเหมือน คือ โบว์ สุนิดา ชอบเพราะเขาร้องเพลงเก่งเสียงเพาะ วิไลอยากร้องเพลงเก่งอย่างเขาบ้าง เพราะคิดว่าเมื่อไม่สามารถทำงานอย่างอื่นได้ แต่ถ้าเสียงดีก็สามารถร้องเพลงหาเงินได้ ก่อนที่จะจบการศึกษาจากสถานศึกษานี้ ไม่มีการเตรียมตัวอย่างใดเลยเพราะยังไม่รู้จะคิดอะไร เพราะยังอีกหลายปีกว่าจะจบ ก็คงจะเรียนให้ดีก่อนจากการที่เป็นคนพิการแล้วมีความคิดเกี่ยวกับคนพิการประเภทอื่นเป็นคนน่าสงสาร และแยกว่านั่นคนพิการตาบอด เพราะคิดว่าคนพิการสามารถช่วยตัวเองได้ แต่คนที่มีอาการอย่างอื่นค่อนข้างลำบากและมีอุปสรรคมากกว่าคนตาบอด

ความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียน เนื่องจากวิไลพักที่โรงเรียนสอนคนตาบอด แต่ไปเรียนที่สันติราษฎร์วิทยาลัย วิไลชอบสภาพแวดล้อมของโรงเรียนสอนคนตาบอดว่าน่าอยู่ สบาย มีเพื่อน ๆ แบบเดียวกัน ผู้ใหญ่ทุกคนในโรงเรียนให้ความช่วยเหลือเด็ก ๆ ให้ความดูแลดี มีความใกล้ชิดและทุกคนจะเข้าใจซึ่งกันและกัน การทะเลาะระหว่างเพื่อนฝูงมีบ้างแต่ไม่มากนักจากภาพทั่วไปแล้ว มีความรู้สึกว่าดี ส่วนสภาพแวดล้อมที่โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัยสภาพโดยทั่วไปของโรงเรียนก็ดี แต่ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนและครูจะไม่ค่อยมีสภาพแวดล้อมที่บ้าน บ้านที่วิไลอยู่เป็นห้องแถว ซึ่งเช่าอยู่มีผู้คนอยู่แออัดมาก เสียงดังน่ารำคาญ วิไลไม่ชอบอยู่ แต่พี่สาวค้าขายเลยย้ายไปที่อื่นไม่ได้กลัวว่าจะขาดลูกค้า การที่จะทำตัวให้คนรอบข้างชอบจะต้องทำตัวดี ๆ ใจเย็น ๆ ไม่พูดโผงผาง เสียงดังและให้ความจริงใจแก่เขา วิไลมีความรู้สึกที่คนรอบข้างของวิไลมีทั้งดีและไม่ดี เพราะการที่จะพบกับคนรอบข้างนั้นคิดว่ามีคนหลายรูปแบบ บางคนก็ดีกับเราบางคนก็ไม่ดี โลกในปัจจุบันนี้ตามความรู้สึกของวิไลนั้นวันจะมีแต่เทคโนโลยีสูงขึ้นและมีสิ่งนำสมัยให้มนุษย์ได้ใช้ แต่ว่าสภาพจิตใจของคนนั้นแยกลงเรื่อย ๆ ขาดความจริงใจมีแต่แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน ทำให้สังคมในปัจจุบันน่ากลัว วิไลได้เล่าว่าเมื่อรอรถเมล์อยู่ป้ายรถ พอรถเมล์มาก็ถามคนข้าง ๆ ว่าสายอะไร คนนั้นก็ย้อนถามว่าจะขึ้นสายอะไร วิไลบอกว่าสาย 97 เขาก็บอกว่าสายนั้นเป็นสาย 97 พอขึ้นรถไปพอจะจำทางไปโรงเรียนได้รถเมล์คันนั้นไม่ใช่สาย 97 เป็นสายอื่น เลยถามคนที่นั่งข้าง ๆ ว่ารถคันนี้ไปโรงเรียนสันติราษฎร์หรือเปล่า เขาบอกว่าไม่ใช่วิไลก็ลุกขึ้นยืนเพื่อจะลงคน ๆ นั้นก็ลุกตาม และพาขึ้นรถไปส่งหน้าโรงเรียน วิไลคิดว่าสังคมในโลกนี้ไว้วางใจกันไม่ค่อยได้

ความรู้สึกของวิไลกับธรรมชาติ ธรรมชาติที่วิไลชอบคือ ภูเขาชอบไปเที่ยวที่

ที่มีภูเขา และมีต้นไม้ขึ้น ไม่ชอบภูเขาที่ไม่มีต้นไม้ เมื่อได้ไปเที่ยวตามต่างจังหวัดก็เท่ากับว่าได้เดินเขาไปหาธรรมชาติแล้ว เพราะจะสบายใจ สนุก ร่มรื่น และได้สัมผัสกับธรรมชาติอย่างจริงจัง แต่ธรรมชาติที่ไม่ชอบ คือ ทะเล เพราะเล่นแล้วรู้สึกว้าวกว้าง ธรรมชาติที่เกิดขึ้นช่วยให้คนสามารถอยู่ได้ และได้นำธรรมชาติไปใช้ให้เกิดประโยชน์

ความเข้าใจในหลักพุทธศาสนาตามความคิดเห็นของวิไล คือ การที่คนเรารู้จักใช้ปัญหาและนำหลักธรรมที่ได้เรียนรู้มาไปใช้เพื่อแก้ปัญหา เมื่อต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ มีความคิดว่า พุทธศาสนาช่วยคนพิจารณาได้ทางด้านจิตใจ คือ พยายามทำใจให้สงบไม่คิดถึงสิ่งที่จะทำให้ตัวเองท้อแท้ลงไป เช่น คิดถึงสภาพความพิการ ให้รู้จักปลงกับชีวิต ความเชื่อเรื่องกรรมดีกรรมชั่ว คิดว่าน่าจะเป็นสิ่งที่เชื่อได้ เพราะคิดว่ามนุษย์ต้องมีการเวียนว่ายตายเกิด เพราะถ้าทำกรรมไว้ก็จะได้รับในสิ่งที่ไม่ดี หรือถ้าทำดีแล้วได้รับสิ่งตอบแทนที่ดี เมื่อไม่เห็นกันในชีวิตนี้แต่ชาติหน้าอาจจะเกิดขึ้นได้ จึงทำให้เชื่อในเรื่องของการที่คนเราต้องเกิดมาชดใช้กรรม เพราะวิไลคิดว่าตัววิไลเองก็เกิดมาเพื่อใช้กรรม เพราะตั้งแต่วิไลเกิดมาก็เป็นเด็กที่พิการแต่กำเนิด ถ้าไม่ใช่เรื่องของเวรกรรมแล้วก็ไม่รู้ว่าอะไรคือความพิการที่เกิดขึ้นกับตนเองนี้ เกิดขึ้นเพราะโชคชะตาทำให้เราต้องเกิดมาเป็นอย่างนี้ก็ต้องรับกรรมไปจนกว่าจะหมดกรรมไป จากการที่เป็นคนที่นับถือศาสนาพุทธ วิไลได้ไปทำบุญใส่บาตรโดยพี่สาวจะเป็นคนพาไป เมื่อใส่บาตรทำบุญแล้วจะต้องมีการขอจากพระ สิ่งที่วิไลขอ คือ ชาติหน้าขอให้มองเห็น เรียนเก่ง ไม่ใจร้อน และไม่เป็นคนที่อารมณ์ฉุนเฉียวง่าย ความเชื่อในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์วิไลเชื่อว่า สิ่งที่เรานับถือถ้าเราเชื่อว่ามีจริงก็จะมีจริง เพราะเป็นเรื่องของจิตใจ และสิ่งที่นับถือ พระพุทธรูป เป็นสิ่งที่ตัวเองคิดว่าสื่อสารได้ การที่ขอให้ช่วยอะไรแล้วสำเร็จ เช่น เมื่อเวลาดูหนังสือ ขอให้จำได้ก็จำได้ และทำข้อสอบได้ ตามความคิดเห็นเรื่องบุญ คิดว่าน่าจะเป็นเรื่องของความนับถือและศรัทธาของแต่ละคน ว่าใครจะคิดอย่างไร แต่ตัววิไลเองเชื่อมากเช่นกัน

กรณีศึกษาที่ 5 : ชูใจ (นามสมมุติ)

ประวัติส่วนตัว

เพศ	หญิง
อายุ	17 ปี
การศึกษา	มัธยมศึกษาปีที่ 1
บิดามารดา	มีชีวิตอยู่ทั้ง 2 คน พ่อแม่มีอาชีพค้าขาย
บ้านเกิด	ราชบุรี
พี่น้อง	มีพี่ชาย 1 คน มีน้องชายน้องสาวอย่างละคน
ศาสนาพุทธ	ศรัทธาในศาสนาพุทธ สูงประมาณ 157 หน้าตาธรรมดา ไม่มีลูกตาทั้ง 2 ข้างดวงตาปิดตลอดเวลา

ประวัติชีวิต

ชูใจ เล่าว่าครอบครัวมีฐานะขัดสนยากจน พ่อแม่ค้าขายอยู่ที่ จังหวัดราชบุรี มีพี่น้องทั้งหมด 4 คน ตัวชูใจเป็นคนที่ 2 ทุกคนในบ้านกำลังเรียนหนังสือ เลยทำให้ฐานะทางบ้านลำบาก เมื่อตอนเด็กชูใจจะอยู่กับพ่อแม่ที่ราชบุรีตลอดเวลาไม่เคยไปอยู่ที่ไหนเลย แต่พอถึงเวลาที่จะเรียนหนังสือพ่อแม่ก็พาชูใจมาฝากให้เรียนหนังสือที่โรงเรียนสอนคนตาบอด ตั้งแต่อยู่ในระดับอนุบาล โดยเข้ามาเป็นนักเรียนประจำ เพราะบ้านอยู่ต่างจังหวัด ขณะนี้ชูใจเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย ไม่ได้กลับบ้านในช่วงวันเสาร์อาทิตย์ แต่พ่อแม่จะผลัดกันมาเยี่ยมที่โรงเรียน เวลามาก็จะซื้อของมาฝาก หรือไม่ก็จะให้เงินไว้ซื้อขนมกิน ชูใจได้กลับบ้านก็ในช่วงปิดเทอม

ความคิดเห็นในด้านการมองตนเอง

ปัจจุบันนี้ชูใจจะอยู่กับพ่อแม่พี่น้องที่ จังหวัดราชบุรี ซึ่งในช่วงที่ศึกษาอยู่ที่โรงเรียนสอนคนตาบอดจะอยู่ที่โรงเรียนจนกว่าจะปิดเทอม ฐานะทางบ้านยากจน ชูใจไม่รู้ว่าทางบ้านรักเธอหรือเปล่า เพราะไม่มีใครเคยบอกรักเธอเลย เมื่อเวลากลับบ้านไปชูใจจะโดนดูเรื่องทำของหาย

ใช้เงินเก่ง และทำอะไรซักอย่างไม่ทันใจ เมื่ออยู่บ้านเวลาทางบ้านให้ช่วยงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ซูจิกก็จะทำให้ แต่เป็นคนทำอะไรซักช้า บางทีทำไม่ทัน พ่อก็จะให้น้องทำแทน ซูจิกมีความคิดกลัวว่าทางบ้านจะทอดทิ้งตนเอง เพราะว่าตนเองทำงานช้า กลัวที่บ้านจะไม่พอใจและทอดทิ้งตัวเองไป เมื่ออยู่บ้านซูจิกจะมีความสุข เพราะได้กลับบ้าน ซึ่งเวลากลับบ้านนั้นกว่าจะได้กลับก็ต้องรองจนกว่าจะปิดเทอม ทำให้คิดถึงพ่อ แม่ พี่น้องทุก ๆ คน เมื่ออยู่บ้านถ้าหากว่าทำอะไรคนในบ้านทุกคนจะช่วยซูจิกตลอด ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัวจะมีความสัมพันธ์กันดีมาก ทุกคนจะให้ความเป็นห่วงซูจิกและคอยช่วยตลอด

การคบเพื่อนของซูจิกก็มีอยู่บ้าง แต่ไม่มากส่วนเพื่อนนอกโรงเรียนสอนคนตาบอดแทบจะไม่มีเพื่อนเลย เพื่อนที่โรงเรียนสันติราษฎร์ที่เรียนอยู่ก็มีบ้างแต่ไม่สนิทกันเพียงแต่พูดคุยธรรมดา เพื่อนที่คบอยู่ในปัจจุบันนี้ ซูจิกเห็นว่าทุกคนเป็นเพื่อนที่ดีช่วยเหลือกัน เมื่อเวลาเพื่อนมีปัญหาไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียน สิ่งของ เงิน ความรู้สึกของซูจิกในเรื่องเกี่ยวกับเพื่อนที่มีร่างกายปกติไม่อยากจะคบด้วย เพราะคิดว่าเขาไม่เข้าใจในสภาพความพิการ การเล่นกับเพื่อนที่มีร่างกายปกติก็ไม่อยากจะเล่นด้วย เพราะเกรงว่าจะโดนแกล้ง ไม่ก็โดนเพื่อนล้อหรือโดนหลอก เป็นที่สนุกสนานของพวกเขา แต่ตัวเองจะรู้สึกเสียใจ เมื่อเกิดความไม่สบายใจ ซูจิกจะให้เพื่อนเป็นที่ปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ แต่ต้องเพื่อนที่สนิท เพราะจะเข้าใจกันมากกว่า เพื่อนที่ซูจิกไม่ชอบเลยคงจะเป็นเพื่อนที่หวังแต่จะให้คนอื่นช่วยเหลือ แต่ตัวเองไม่ช่วยคนอื่น คิดแต่เอารอดเอาเปรียบเพื่อนทุกอย่าง เพื่อนที่รักของซูจิกจะต้องเป็นคนที่มีความจริงใจให้แก่กัน ช่วยเหลือกันตลอดเวลา มีปัญหาปรึกษาได้ การที่ได้คบเพื่อนทุกคนจะไม่เคยชกต่อย และไม่เคยทะเลาะกับเพื่อนคนใดเลย เมื่อเวลาเพื่อนพูดแรง ๆ จะเดินหนีไปก่อนแล้วค่อยมาพูดกันทีหลัง การชกต่อยกันก็ไม่น่าจะทำ เพราะว่าตัวเองก็พิการอยู่แล้วไม่น่าดูเวลาชกต่อยกันยิ่งน่าเกลียด ใครเห็นก็อายเขา เมื่อเวลาไม่ชอบหรือไม่พอใจจะเดินไปเฉย ๆ เลยจะได้ไม่มีเรื่อง เพื่อนสนิทของซูจิกมีเพียง 3 คนเท่านั้น และทุกคนจะอยู่ในโรงเรียนสอนคนตาบอด เพื่อนสนิทที่คบอยู่ในขณะนี้ เมื่อจบการศึกษาออกไปแล้วซูจิกก็คิดว่าจะติดต่อกันตลอด แต่ไม่รู้จะคบกันได้นานแค่ไหน เพราะเมื่อเวลาออกจากโรงเรียนไปต้องไปเรียนโรงเรียนอื่นหรือออกไปที่อื่นไม่รู้อาจจะมีการเขียนจดหมายหรือนัดเจอกันได้หรือไม่เนื่องจากสายตาพิการ การไปมาหาสู่กันจะทำได้ลำบาก

ซูจิกมีลักษณะนิสัย ร่าเริง อารมณ์ดี ใจเย็น สนุกสนาน แต่ทำอะไรซักช้าต้องมีเพื่อน ๆ คอยช่วยเร่ง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตนเองว่าเป็นคนที่จืดชืดไม่น่ามอง แต่ก็ไม่สนใจรูปร่างหน้าตา เพราะคิดว่าเพื่อน ๆ ทุกคนก็มองกันไม่เห็นอยู่แล้ว

คิดว่าใจสำคัญกว่าหน้าตามาก คนดีและคนไม่ดีในความรู้สึกของชูใจคิดว่าคนดี คนที่ทำอะไรแล้วสังคมควรจะให้การยกย่องเพื่อเป็นตัวอย่างแก่คนอื่น ๆ ส่วนคนไม่ดีก็ควรจะให้คนส่วนใหญ่ได้รับทราบว่าเป็นคนไม่ดี เพื่อที่คนอื่นจะได้ไม่กระทำตาม และจะทำให้พวกนี้ไม่กล้าที่จะทำสิ่งไม่ดี ซึ่งจะเห็นว่าในปัจจุบันคนไม่ดีมีอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองเลย ทำให้คนดีอยู่อย่างไม่มีความสุข ไม่เคยคิดว่าตนเองเป็นคนที่มีความสำคัญกับครอบครัว คิดว่าตัวเองเป็นภาระให้กับครอบครัวมากกว่า เพราะช่วยเหลืออะไรพ่อแม่ไม่ค่อยได้ ชูใจมีความสามารถในด้านร้องเพลงเป็นคนที่ร้องเพลงได้ไพเราะ เมื่อมีงานโรงเรียนจะได้ขึ้นร้องทุกครั้ง เมื่อเวลาเกิดอาการท้อแท้สำหรับตัวเอง บางครั้งปรึกษาเพื่อนแล้วปัญหายังไม่หมดไปก็จะนั่งฟังเพลง อ่านหนังสือเงียบ ๆ เพื่อทำใจ เมื่อชูใจมีความสามารถในการร้องเพลงทางบ้านก็จะให้การสนับสนุนและเห็นความสามารถและยินยอมที่จะให้แสดงความสามารถที่ตนเองชอบ เมื่อเวลาอยู่บ้านก็จะให้ร้องเพลงให้ฟัง ทำให้ชูใจสนุกสนานไปด้วย ด้านการเรียนการศึกษาต่อชูใจต้องการที่จะเรียนต่อให้จบชั้นสูง ๆ เท่าที่ตนเองสามารถเรียนได้ หรือจนกว่าพ่อแม่จะส่งไม่ไหว อนาคตของชูใจอยากเป็นครู เพราะอยากสอนเด็กรุ่นหลังให้รู้หนังสือ หรือถ้าหากเป็นครูไม่ได้ก็อาจจะเป็นนักร้องหรือนักแต่งเพลง เพราะเป็นงานที่ชอบทำและคิดว่าตนเองมีความสามารถที่จะทำได้ การวางแผนในอนาคตของชูใจ คือ พยายามตั้งใจเล่าเรียนในปัจจุบันนี้ให้ดีที่สุด เพื่ออนาคตที่เราต้องการจะเป็น

ตามความคิดของชูใจคิดว่าสังคมในปัจจุบันมองคนพิการจะไม่ค่อยดี เพราะได้เจอกับตัวเองทำให้รู้สึกไม่ดี เพราะดูเขาไม่ค่อยจะสนใจคนพิการ คิดว่าไม่ใช่คนในสังคมเดียวกัน สิ่งที่ยากให้สังคมให้กับเด็กพิการ คือ การช่วยเหลือหลาย ๆ ด้านถึงแม้ว่ามีการช่วยเหลือหลายอย่าง แต่คิดว่ายังไม่เพียงพอกับความต้องการของเด็กที่ยากจะได้ ชูใจเป็นคนที่คิดว่าตัวเองจะเข้ากับผู้อื่นได้ยาก เพราะเป็นคนที่ยายตามองไม่เห็น ไม่รู้ว่คนทั่วไปมีความรู้สึกกับคนพิการแบบใด จึงไม่ค่อยอยากจะทำให้ความสนิทสนมกับใคร เพราะกลัวในเรื่องของจิตใจมาก เพราะจะโดนมาบ่อยเลยเป็นคนปิดกั้นตัวเองไม่ค่อยได้เปิดโอกาสให้ใครเข้ามาติดต่อกับตัวเองได้ง่าย การอยู่ในกลุ่มสังคมที่มีแต่คนพิการกับกลุ่มคนปกติในสังคมภายนอก ชูใจมีความต้องการที่จะอยู่กับกลุ่มคนที่พิการด้วยกันมากกว่า เพราะจะไม่ค่อยได้ออกไปคบกับคนปกติ เพราะเมื่อเวลาอยู่บ้านก็จะมีแต่คนในครอบครัว แต่พอมายู่ที่โรงเรียนก็จะมีแต่คนพิการแบบเดียวกัน และปีนี้ก็ปีแรกที่ชูใจได้มีโอกาสเข้าไปเรียนหนังสือร่วมกับเพื่อนที่มีร่างกายปกติ ซึ่งก่อนที่จะเข้าไปอยู่ก็คิดว่าดี แต่พอเข้าไปแล้วคิดว่าไม่เห็นดีเลย อยู่แต่เฉพาะกลุ่มของตนเองดีกว่า ในการติดตามข่าวสาร ในสังคมที่มีเรื่องเกี่ยวกับคนพิการชูใจจะไม่ได้เป็นคนที่อ่านหรือรู้ด้วยตนเอง ส่วนมากเพื่อนจะนำมาเล่าให้ฟัง บางทีก็พูดคุยปัญหาเกี่ยวกับคนพิการตามข่าวที่ได้รับรู้มา แต่ก็ไม่ทราบว่าจะได้ตามที่สมาคมคน

พิการเรียกร้องหรือไม่ ชูใจคิดว่าในสังคมปัจจุบันนี้ไม่น่าอยู่สำหรับคนพิการเลย เพราะมีควันพิษ อากาศไม่บริสุทธิ์ทำให้เสียสุขภาพจิตมาก เมื่อเวลาเดินอยู่ตามถนนหนทางทั่วไปแล้วได้ยินว่ามีคน พูดเกี่ยวกับความพิการของตนเองจะมีความรู้สึกพอใจกับการที่เขาพูดแสดงว่า เขายังให้ความสนใจ ใส่เรา คิดว่าการพูดเป็นสิ่งที่ดี เพราะยังงี้ก็ทำให้ได้รู้ถึงความคิดของผู้พูดว่ารู้สึกอย่างไร แต่ ความคิดของเรานั้นก็ต้องคิดดีไว้ก่อน ในความรู้สึกของชูใจอยากให้รัฐบาล เอกชนหลาย ๆ ฝ่ายด้วยกันช่วยในเรื่องการศึกษาของเด็กพิการ การฝึกอาชีพ เช่น ด้านการศึกษาควรมีโรงเรียนสอนคนพิการในระดับสูงขึ้นกว่านี้ เพราะปัจจุบันนี้การศึกษาเพียงแค่จบชั้นมัธยมศึกษาชั้น น้อยไปไม่ว่าจะเป็นคนพิการหรือคนปกติ ส่วนด้านอาชีพเมื่อมีการฝึกอาชีพให้กับเด็กพิการได้ก็ควร มีการตลาดให้ด้วยว่าเมื่อทำแล้วสามารถส่งมาขายได้ เพราะหากไม่ตลาดไว้ให้ เมื่อทำแล้วไม่มีคนซื้อก็เป็นการเปล่าประโยชน์ไป ในอนาคตต่อไปถึงแม้จะเป็นคนพิการ แต่ก็อาจช่วยสังคมได้ เพราะการที่เราสามารถช่วยเหลือตนเองหรือเป็นภาระต่อสังคมให้น้อยที่สุดก็ถือว่าตัวเองได้ทำ ประโยชน์ให้กับสังคม

โลกทัศน์

ชูใจคิดว่าคนทั่วไปมีความรู้สึกกับคนพิการ คือ สงสารเห็นใจแต่ยังเป็นส่วน น้อยที่ให้การช่วยเหลือ ในการยอมรับคนพิการของคนไทยนั้น ยังไม่มากพอ เพราะการช่วยเหลือ เกิดจากคนกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งอาจเป็นเพราะยังไม่ค่อยเข้าใจคนพิการ ในด้านการสงเคราะห์คนพิการ ของไทยจะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีที่คนพิการได้รับการช่วยเหลือเพื่อให้ช่วยตนเอง สามารถนำการศึกษา และอาชีพที่ได้รับรู้มาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ถึงจะเป็นเพียงคนพิการส่วนน้อยที่ได้รับการช่วยเหลือแต่ก็ตั้งใจที่ได้ให้ความสำคัญแก่คนพิการ ในปัจจุบันจะเห็นว่าการเอื้อเฟื้อต่อคนพิการก็มีให้เห็น ได้ทั่วไป ซึ่งเด็กพิการได้รับการช่วยเหลือ เพื่อให้สามารถช่วยตัวเองได้ จะได้ไม่เป็นภาระของผู้ใด การมองและช่วยเหลือคนพิการ ชูใจคิดว่าต่อไปน่าจะดีขึ้นมากกว่านี้ เพราะเนื่องจากสามารถที่จะเข้าถึงจิตใจและความต้องการของคนพิการในสิ่งต่าง ๆ ที่คนพิการต้องการเพิ่มขึ้น จึงทำให้มีการมอง และการช่วยเหลือที่ดีขึ้นแน่นอน เมื่อจำเป็นที่จะต้องเข้าไปอยู่ในสังคม ซึ่งมีผู้คนมากมาย ความ วิตกกังวลของชูใจจะเป็นเรื่องที่กลัวหลงเกี่ยวกับถนนหนทาง เพราะเป็นคนที่ไม่ค่อยถูกและ ไม่ค่อยรู้เส้นทาง ส่วนอีกเรื่องคือ เรื่องคนที่จะต้องพบปะกับเขาไม่ว่าจะสามารถไว้ใจได้หรือเปล่า กลัวว่าจะถูกหลอก การที่โรงเรียนได้จัดกิจกรรมขึ้นมีหลายอย่างหลายประเภท แต่กิจกรรมที่ชอบ มาก คือ กิจกรรมเกี่ยวกับศิลปดนตรี และกิจกรรมที่ให้ความสนุกสนาน ส่วนกิจกรรมที่ไม่ชอบ

เป็นกิจกรรมประเภทกีฬาต่าง ๆ จะไม่เคยลงแข่งขันเลย เพราะกลับเจ็บก่อนที่จบจากโรงเรียนไม่ได้มีการเตรียมตัวอย่างไร เพียงแต่ตั้งใจเรียนตอนนี้ให้ดีที่สุด คนในสังคมที่จิตใจชื่นชอบคือ เก่ง บุญพิทักษ์ จิตรกระจ่าง ชอบเพราะเขาน่ารัก แต่อยากให้ตัวเองเหมือนกับมอส ปฏิภาณ ปฐวิการณ์ เพราะเขาเป็นคนเก่ง ร้องเพลงเพราะหลายได้อีกทั้งยังได้เยาวชนดีเด่น ทำให้ชื่นชอบในความสามารถของเขา คนพิการประเภทอื่น ใจเห็นว่า คนพิการทุกประเภทน่าสงสารเหมือนกันหมด แต่ควรจะดูเขาที่ความสามารถมากกว่าความพิการ

สภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีความรู้สึกว่าร่มรื่น มีคนคอยดูแลอย่างใกล้ชิด มีความอบอุ่น ทำให้ไม่รู้สึกเหงา เพราะมีเพื่อน ๆ ที่พูดคุยกันได้ ส่วนสภาพแวดล้อมที่บ้านจะมีต้นไม้รอบบ้าน อากาศสดชื่นมีบ้านญาติ ๆ ปลูกอยู่รอบ ๆ บ้านสามารถเดินไปมาและพูดคุยกันได้ คนในบ้านก็จะคอยช่วยเหลือ เมื่อเวลาทำไม่ได้ แต่ถ้าให้ใจเลือกว่าจะอยู่บ้าน หรืออยู่ที่โรงเรียนจะเลือกอยู่บ้านดีกว่า เพราะคิดว่าอยู่บ้านอบอุ่นกว่า แต่ถ้าอยู่บ้านนานเข้าก็คิดถึงเพื่อน ๆ การที่อยู่ในสังคมจะต้องอยู่ร่วมกับคนโดยทั่วไป เมื่อต้องการให้คนรอบข้างชอบเรา ควรจะทำตัวให้เป็นคนดี พยายามปรับตัวเองให้เข้ากับเขาได้ ใจคิดว่าโลกปัจจุบันนี้มีดีบ้างไม่ดีบ้างปะปนกันไป สิ่งใดที่ดีก็จะช่วยกันส่งเสริมเพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ส่วนสิ่งใดที่ไม่ดีควรทำลายลงไป เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา การที่จะต้องเข้าไปอยู่ร่วมกับคนอื่น มีความเห็นว่าคนรอบข้างจะมีทั้งดีและไม่ดี ถ้าเราได้พบคนดีถือว่าเป็นคนโชคดี เพราะจะทำให้มีกำลังต่อสู้อุปสรรคต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นได้ แต่ถ้าหากไปเจอคนไม่ดีอาจทำให้เกิดการท้อแท้หมดกำลังใจไป

ความรู้สึกของใจต่อธรรมชาติ คือ คิดว่าธรรมชาติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและมนุษย์สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้เช่นแม่น้ำ ภูเขา ป่าไม้ จะเป็นสิ่งที่ช่วยมนุษย์ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ สถานที่ท่องเที่ยวที่ใจอยากจะไปคือ ทะเล เพราะทะเลในความรู้สึกของใจ คือ บรรยากาศที่ดี น่ายุ่ ร่มรื่น เย็นสบายไม่มีควันพิษ ทำให้รู้สึกสดชื่นเมื่อได้มาเที่ยว ซึ่งความสุขจะอยู่ตรงที่ได้ไปเที่ยวพักผ่อนตามที่ต่าง ๆ เพราะเมื่อมีโอกาสพ่อแม่จะพาไปเที่ยวทะเล คิดว่าทะเลเป็นธรรมชาติมากที่สุด

ใจมีความเชื่อในเรื่องของหลักพุทธศาสนาว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว คิดว่าพุทธศาสนาช่วยคนพิการในด้านจิตใจเพื่อทำจิตใจให้สงบ จะได้ไม่คิดท้อแท้หรือฆ่าตัวตาย เพราะ

เกิดมาพิการ ถ้าคิดฆ่าตัวตายจะทำให้เป็นบาป ความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ชูใจเชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงและสามารถจะสื่อสารกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ เพราะชูใจมีลูกเป็นคนทรง ซึ่งลูกจะทรงหลวงตา เมื่อมีปัญหาและกลัวใจก็จะถามหลวงตาและหลวงตาจะหาทางแก้ให้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่นับถือของชูใจมี ศาลเจ้าที่ พระพุทธรูป หลวงตาและยังมีความเชื่อเรื่องบุญกรรมและการสาปแช่ง ชูใจจะกลัวมากในเรื่องการโดนสาปแช่ง ชูใจเล่าว่าเธอชอบไปทำบุญตามวัดต่าง ๆ พ่อและแม่จะเป็นผู้พาไป เมื่อเวลาอยู่บ้านก็จะใส่บาตร หรือถ้าเป็นวันพระก็จะไปใส่บาตรที่วัด พยายามทำบุญให้มากไว้ชาติหน้าจะได้ไม่เป็นเหมือนชาตินี้ คิดว่าการที่ตัวเองพิการเกิดจาก ชาติก่อนได้ทำกรรมไว้มากจึงต้องเป็นแบบนี้ ซึ่งในชาตินี้ต้องเกิดมาชดใช้กรรมที่ทำเอาไว้ ถือว่าเป็นโชคร้ายสำหรับตัวเองที่ต้องเป็นแบบนี้ เมื่อเวลาไปทำบุญจะขอต่อสิ่งที่ตนเองเคารพนับถือ คือ ขอให้เกิดมาชาติหน้าอาการครบ 32 และขอให้มิจิตใจมั่นคงเข้มแข็ง

จากการศึกษานักเรียนทั้งหมดที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ ทางผู้วิจัยได้มีการศึกษาแบบกรณีศึกษา เพื่อเป็นตัวอย่างการศึกษาในเรื่องการมองตนเอง และโลกทัศน์ของเด็กพิการตาบอด ซึ่งทำให้ได้เห็นแนวความคิดต่าง ๆ ของเด็กแต่ละคนที่ผู้วิจัยใช้ศึกษาเป็นราย ๆ และเพื่อทำให้การศึกษาในครั้งนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากการศึกษาการมองตัวเองและโลกทัศน์คล้ายกันในบางเรื่องแต่บางเรื่องย่อมจะแตกต่างกันไป ตามความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของแต่ละคน เนื่องจากเด็กแต่ละคนมาจากครอบครัวฐานะความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันไป ความคิดจึงทำให้แตกต่างกันได้ แต่เมื่อเด็กได้มาอยู่รวมในสถานที่แห่งเดียวกันความคิดเห็นบางอย่างอาจทำให้คล้ายและเหมือนกันได้ จึงถือว่าจากความคิดของแต่ละคน ทำให้เราสามารถที่จะมองภาพรวมของเด็ก ๆ ในด้านการมองตัวเองและโลกทัศน์ได้ดีขึ้น นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้องต่อไป

กรณีศึกษา	ฐานะ	การมองตนเอง	โลกทัศน์
1	ยากจน	<ul style="list-style-type: none"> - เมื่ออยู่กับครอบครัวจะมีความสุขมาก ทุกคนจะรักและช่วยเหลือ ไม่กลัวว่าทางบ้านจะทอดทิ้ง - การคบเพื่อนจะมองว่าเพื่อนของตนเองเป็นคนดี แต่ไม่ค่อยจะมีเพื่อนมากชอบอยู่คนเดียว และเป็นคนชอบช่วยเหลือเพื่อน - เป็นคนสนุกสนาน ร่าเริง และพยายามตั้งใจเล่าเรียนเพื่ออนาคตที่ดีต่อไปในวันข้างหน้า - คิดว่าคนในสังคมส่วนใหญ่ไม่ค่อยเปิดโอกาสให้กับคนพิการมากนัก และต้องการให้หลาย ๆ ฝ่ายสนับสนุนในด้านการศึกษาของเด็กพิการ 	<ul style="list-style-type: none"> - คิดว่าคนส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยยอมรับคนพิการเท่าที่ควร - สภาพแวดล้อมหากเป็นที่โรงเรียน สภาพแวดล้อมทุกอย่างจะเป็นสิ่งที่ดีน่าประทับใจ แต่คิดว่าสภาพแวดล้อมที่บ้านที่ต่างจังหวัดจะดีกว่า ส่วนบ้านญาติในกรุงเทพฯ ไม่น่าอยู่เลย - การเข้าใจในธรรมชาติ คิดว่า ธรรมชาติเป็นสิ่งที่จะช่วยสร้างสรรค์สังคมโลกให้น่าอยู่ได้ - มีความเชื่อในเรื่องพุทธศาสนา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์
2	-	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นเด็กที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ แต่มีแม่บุญธรรมคอยดูแลและให้ความช่วยเหลือ 	<ul style="list-style-type: none"> - สังคมไม่ค่อยยอมรับคนพิการ แต่การช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ได้รับจากสังคมเป็นอย่างดี และคิดคิดว่าอนาคตการช่วยเหลือคนพิการจะดีขึ้น

กรณีศึกษา	ฐานะ	การมองตนเอง	โลกทัศน์
		<ul style="list-style-type: none"> - มีความคิดว่าเพื่อนตนเองเป็นคนดีทุกคน แต่ไม่ค่อยจะมีเพื่อน และชอบช่วยเหลือเพื่อน - เป็นคนเจียมขริม ใจเย็น และใจน้อย มองสิ่งรอบ ๆ ตัว เป็นสิ่งดี พยายามตั้งใจเรียนเพื่อวันที่ดีในอนาคต - เห็นว่าคนในสังคมให้การช่วยเหลือคนพิการดีขึ้นกว่าแต่ก่อน หลายด้านเพิ่มขึ้น และสิ่งที่ต้องการอยากได้ในสังคมคือด้าน การศึกษา 	<ul style="list-style-type: none"> - สภาพแวดล้อมในโรงเรียนดีทุกอย่าง และอยากอยู่ที่ โรงเรียนมากกว่าที่สถานสงเคราะห์ เพราะอยู่แล้ว สามารถทำอะไรได้หลายอย่าง - เข้าใจในธรรมชาติ คือ เมื่อได้ไปอยู่ในสถานที่ที่ตนเองชอบแล้วเกิดความสุขและเพลิดเพลิน - เชื่อในเรื่องคำสอนของพุทธศาสนาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทั้งหลาย เชื่อเรื่องเวรกรรม ถ้าทำไม่ดีจะต้องชดใช้ในชาติต่อไป
3	ปานกลาง	<ul style="list-style-type: none"> - อยู่กับพ่อแม่ ทุกคนจะรักและเป็นห่วงมากเพราะสายตาพิการ อยู่บ้านแล้วมีความสุข ไม่กลัวเรื่องการถูกทอดทิ้งจากครอบครัว เพราะทุกคนในครอบครัวจะช่วยเหลือดี - เพื่อนจะมีทั้งที่บ้านและโรงเรียน และเพื่อนที่คบอยู่นั้นเป็นคนดี จะคบกันตลอดไป - ในสังคมจะมองเด็กพิการว่ามีความสามารถมากขึ้น เพราะได้ศึกษาเล่าเรียน และมีการพัฒนาตนเอง แต่สิ่งที่อยากได้จากสังคม คือ การเปิดโอกาสให้เด็กพิการได้เรียนเพิ่มขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - คนทั่วไปมีความรู้สึกกับคนพิการแตกต่างกันไป และคิดว่าคนในสังคมยอมรับคนพิการแล้วแต่ก็ยังน้อยไป - สภาพแวดล้อมโดยทั่วไปทั้งที่บ้านและโรงเรียนจะดี และแตกต่างกันไป - เมืองไทยเป็นเมืองแห่งพุทธศาสนา ซึ่งจะสอนให้คนเป็นคนดีแต่จะเห็นมีข่าวมากันตลอด การขออะไรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จะไม่ค่อยเห็นด้วย

กรณีศึกษา	ฐานะ	การมองตนเอง	โลกทัศน์
4	ยากจน	<ul style="list-style-type: none"> - อยู่กับครอบครัวไม่ค่อยมีความสุข แม้จะอยู่กับพี่สาว ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ค่อยดี - ไม่ค่อยมีเพื่อน ต้องการมีเพื่อนที่ไม่พิการด้วย เพื่อนที่คบอยู่ทุกคนคอยช่วยเหลือกัน และคิดว่าจะคบตลอดไป - เป็นคนใจร้อน โมโหง่าย มีความสามารถด้านกีฬา ต้องการเรียนให้สูง แต่ที่บ้านขัดสนทางด้านการเงินมากไม่ได้วางแผนอนาคตเอาไว้ - สังคมจะมองคนพิการเป็นคนน่ารังเกียจ สิ่งที่ต้องการจากสังคม คือ การศึกษาและถนนหนทาง เพราะลำบากมากสำหรับคนสายตาพิการ 	<ul style="list-style-type: none"> - ยอมรับตนเองว่าอยู่ในสังคมควรปฏิบัติตัวอย่างไร คิดว่าคนที่ยอมรับคนพิการเป็นเพียงคนกลุ่มน้อยที่ใกล้ชิดกับคนพิการ - สภาพแวดล้อมของโรงเรียน เป็นสิ่งที่ชอบ และคิดว่าทุกคนเข้าใจซึ่งกันและกัน ชอบอยู่โรงเรียนมากกว่าบ้าน เพราะสภาพแวดล้อมที่บ้านไม่ค่อยดี - การเข้าใจในธรรมชาติ คิดว่า ธรรมชาติที่เกิดขึ้นทำให้คนเราสามารถอยู่ได้ และนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ เป็นคนไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กับธรรมชาติ - เชื่อในเรื่องคำสอนของพุทธศาสนา และศาสนาช่วยคนพิการได้ทางด้านจิตใจ อีกทั้ง ยังเชื่อในเรื่องสิ่งเหนือธรรมชาติเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์
5	ยากจน	<ul style="list-style-type: none"> - อยู่กับครอบครัวแล้วมีความสุข แต่ไม่รู้ว่าใครรักตนเองหรือไม่ กลัวการถูกทอดทิ้งจากทางบ้าน ความสัมพันธ์ในครอบครัวถือว่าดี - มีเพื่อนอยู่ในโรงเรียนเท่านั้น เพื่อนนอกโรงเรียนไม่มีและไม่คิดอยากมีด้วย เพื่อนที่คบอยู่ในขณะนี้จะคบต่อไป 	<ul style="list-style-type: none"> - คนทั่วไปที่เห็นใจคนพิการยังมีเป็นส่วนน้อย และการยอมรับคนพิการของคนไทยยังไม่มากพอ - สภาพแวดล้อมในโรงเรียน มีความรู้สึกที่ดี แต่สภาพแวดล้อมที่บ้านจะดีกว่า รู้สึกสดชื่น ถ้าเลือกได้จะเลือกอยู่บ้าน

กรณีศึกษา	ฐานะ	การมองตนเอง	โลกทัศน์
		<ul style="list-style-type: none"> - เป็นคนร่าเริง สนุกสนาน แต่จะทำอะไรชักช้า มีความสามารถด้านการร้องเพลง ทางบ้านให้การสนับสนุนในความสามารถ การวางแผนในอนาคตไม่ได้ตั้งความหวังเอาไว้ เพียงแต่ตั้งใจเรียนให้ดีที่สุด - สังคมปัจจุบันจะมองคนพิการไม่ดี แต่ก็อยากจะได้รับการช่วยเหลือจากสังคมให้มากกว่านี้อีก เช่น การศึกษาและการฝึกอาชีพให้กับคนพิการ 	<ul style="list-style-type: none"> - ความรู้สึกต่อธรรมชาติ คิดว่า ธรรมชาติสามารถให้มนุษย์นำมาใช้ประโยชน์ได้ ความสัมพันธ์กับธรรมชาติเมื่อได้เข้าไปสัมผัสทำให้เกิดความรู้สึกสดชื่น - เชื่อในเรื่องพุทธศาสนาและการทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว คิดว่าศาสนาพุทธช่วยคนพิการโดยการทำให้จิตใจสงบ จะได้ไม่เกิดความท้อแท้ และมีความเชื่อในเรื่องของอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์